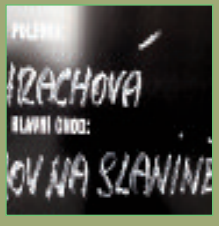
Kulturně společenský časopis na internetu
2017 • 6

DOBRÁ ADRESA

Z obsahu

Trojak

Klenorová

Lang

Vokurka

Obsah:

Fixing a Hole

Rozhovor se sebou – Bogdan Trojak (4)
Karel Tampier: **Franklin 1864** (6)
Nalezeno v knize (12)
Svět knihy (13)
Wagner a Liszt v Piešťanech (20)

Lovely Rita

Nakladatelství Academia doporučuje – Jiří Padevět: **Tři králové** (22)
Vladimír Novotný: **V Brně je překratochvílováno (Jiří Kratochvil: Jízlivá potměšilost žití)** (25)
Milan Hrabal: **Eine Schimmernde Wabe Glimmer** (27)
Pedro Rodriguez: **Ať si každej vydává co chce...** (28)

Getting Better

Jakub Lang: **Seance s paviánem** (30)
Martin Vokurka: **Střelka mizení** (34)
Jana Jochmanová: **Básně politické** (35)
Milena Fucimanová: **Pohyblivý rok** (36)
Tereza Sylva Klenorová: **Pomočené seno a kůže** (38)

A Day in the Life

Jaroslav Valečka: **Mlčení (Galerie 1)** (42)
Michal Machat: **Úniky (Galerie Novoměstská radnice)** (44)
Krajem Bohumila Hrabala (48)
Dukla Praha – Fastav Zlín (54)
Jakub Šofar: **Tam a sem po Vombatíně** (58)

SYSTÉM NAVIGACE: KLEPNĚTE!

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenese přímo na příslušné stránky. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevřou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutí na jednotlivé body obsahu Vás přenese přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!

DOBRÁ ADRESA

Na titulní stránce: obálka alba Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 6, rok 2017, ročník 18. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Šéfredaktor: Michal Šanda. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vycházel s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakcí nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Časopis je excerpován Ústavem pro českou literaturu AV ČR.
ISSN 1804-963X

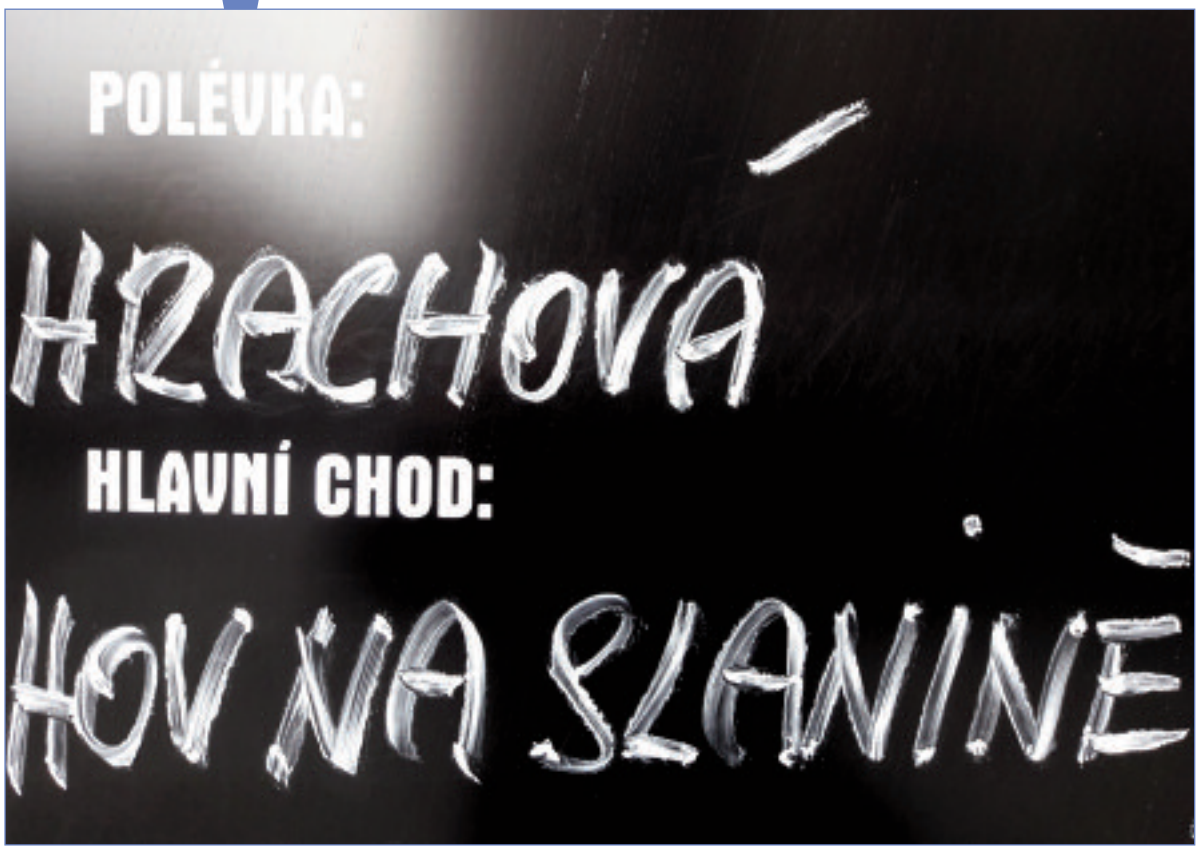
Je tomu 50 let, co vyšlo pravděpodobně nejvýznamnější album v historii rockové hudby, a sice Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band.

Michal Šanda

Fixing a Hole

Foto-aktu-alita

Foto Michal Šanda

Fixing a Hole

Foto David Konečný

Rozhovor se sebou

Bogdan Trojak

Z podstaty věci nikdo jiný neví a vědět ani nemůže, co si myslím a chci sdělit čtenářům, lépe než já sám. Navíc je spisovatel člověkem slova psaného a tudíž se vyjádří přesněji prostřednictvím písmen, než mluvením do diktafonu. V sérii selfie rozhovorů pro Dobrou adresu pokračuje Bogdan Trojak

Bohdane…

Nejsem Bohdan, ale Bogdan! Už si to sakra konečně zapamatujte. Bohdan je Chlíbec.

Tak Bogdane, ty máš takové divné příjmení – Trojak. Nechybí ti tam ta délka?

Troják je kopec a sjezdovka v Beskydech. Ostatně, míval jsem tam slevu na permanentku. Na jiných místech se ale zásadně čtu krátce. Jen ve Francii či Portugalsku se to čte „Trožak“, podobně jako Kožak.

Slyšel jsem, že v Portugalsku pobýváš docela často…

Jezdím tam pravidelně. Mám rád Maďary a protože mi Portugalci v lecčems připomínají Maďary, trávím rád volný čas v Portugalsku, pokud zrovna nemůžu být v Maďarsku. Oba tyhle národy mají slavnou historii, byly to kdysi veliké země. Dnes jsou z nich trpaslíci na periferii zájmu a je z nich cítit takový pěkný smutek. Portugalci mají doma mapy všech těch území, co kolonizovali. Maďaři zas mapu velkých Uher – ta nechybí v žádné domácnosti, ani v hospodě. Tak na ty mapy koukají a vzpomínají a pijí u toho dobré víno. A pijí ho tak dlouho, až jsou z toho vína veselí. Maďaři pak zpívají na pustě u kotlíku z perkeltem, Portugalci se zas baví na břehu oceánu a grilují ryby. Mají svůj smutek, ale není to taková ta slovanská chandra.

Ty jako básník s polskými kořeny nemáš slovanskou chandru?

Právě, že někdy mě přepadne. Proto jsem se začal bratřit s národy vína a bojím se trošku národů vodky. Já na tvrdý alkohol nemám habitus. I to byl jeden z důvodů, proč jsem začal vinařit a pít víno. Mezi vinaři je mi nejlíp a neznám nic lepšího, než se po tvrdé práci ve vinohradu sejít s dobrými sousedy, pít s chutí víno a vyprávět si.

Jsou vinaři dobří vypravěči?

Hlavně na Slovácku je stále řada svérázných vinařských typů. Existuje i zvláštní, vinařský humor. Ve sklepech, kde se pije víno, dochází logicky k mnoha vtipným situacím a historek zde vyslechne člověk přehršel. Když jsem s vínem začínal, nevěděl jsem často, jestli si ze mě soused utahuje, nebo zda to myslí vážně. Tak třeba: přijde za vámi v době lisování hroznů soused a řekne, jestli byste mu nepůjčil mláto – což jsou vylisované zbytky – že vám ho za týden vrátí. Připadalo mi to absurdní a nechápal jsem, k čemu tomu dobrému člověku moje mláto, které jsem chtěl vyhodit, bude. Až pak jsem se dozvěděl, že se používalo na výrobu tzv. druháku – výlisky se namočily do vody, přidal se cukr, nechalo se to prokvasit a pak se to prodalo Pražákovi.

Mluvíš pořád jen o víně, ale já bych chtěl slyšet taky něco o poezii…

Dobře. Trocha vinařské poezie mezi sklepy taky vznikala. Tak se mi jednou nepovedlo víno, stojím s tím před sklepem, ochutnávám, mračím se. Vtom na mě volá soused: Co, nechutná? Přefiltruj to přes rastr kanálu!

Jednou se mnou zase koštoval jiné víno a vlítla mu do pohárku vinná muška. Podíval se do skleničky a řekl: Skrč křídla, ať neškrábeš. Načež víno vypil.

Rozumím, to jsou jistě poetické situace, ale co ty a básnická tvorba?

Píšu. Koncem roku 2016 jsem vydal sbírku básní pro děti. Jmenuje se Nok a Knedlíček a je celá o jídle. Kupodivu jsem ale loni publikoval v časopisech víc povídek. Bydlím už pár let v Karlíně, rád jezdím do Libně a tak o tomhle kousku Prahy často píšu. Ale na poezii jsem samozřejmě nezanevřel. V létě odevzdám nakladateli novou sbírku.

Jak se bude jmenovat?

Pracovní název zní Výslužky. Asi to tak už nechám. Ale víno v ní chybět nebude! Nejdelší skladba v té knížce se jmenuje Vinařská mše a je to rekviem za jednoho starého vinaře, s nímž jsem skoro vždy mlčel. Říkali jsme mu strýc Svátek, celé dny se toulal úvozy a vinicemi a živil se tím, co zrovna rostlo. Říkalo se, že chodí po polích s Pánem Bohem. V těch polích taky nakonec umřel – našli ho až po několika dnech, tvář okousaná zvěří k nepoznání.

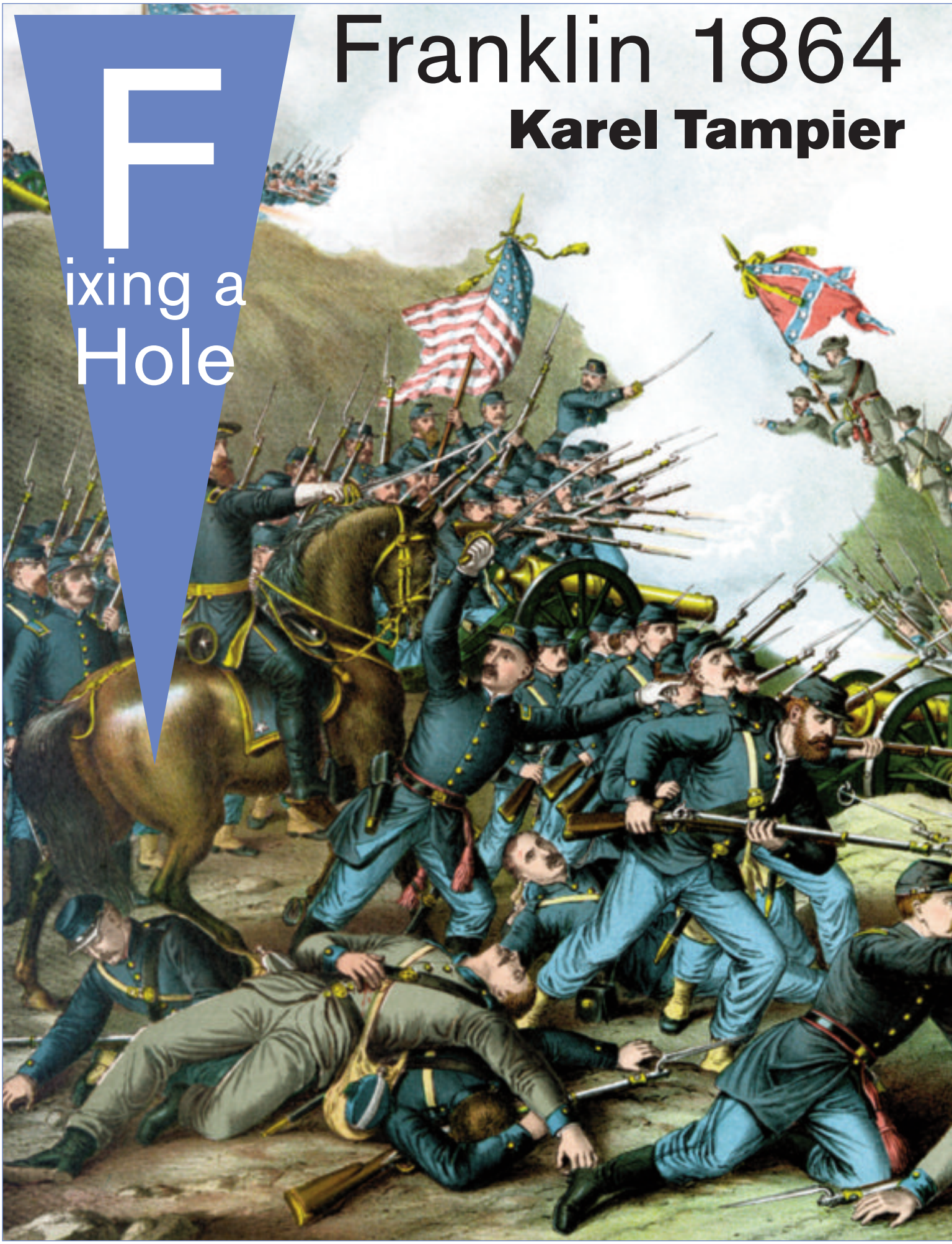
To končíme poněkud pochmurně…

Tak já fakt nevím. Vinařské anekdoty tě nebaví, tragické vinařské příběhy taky nechceš. Víš ty co, já jdu na pivo se Šandou.

Fixing a Hole

Franklin 1864

Karel Tampier

Praskla puma velmi prudce,

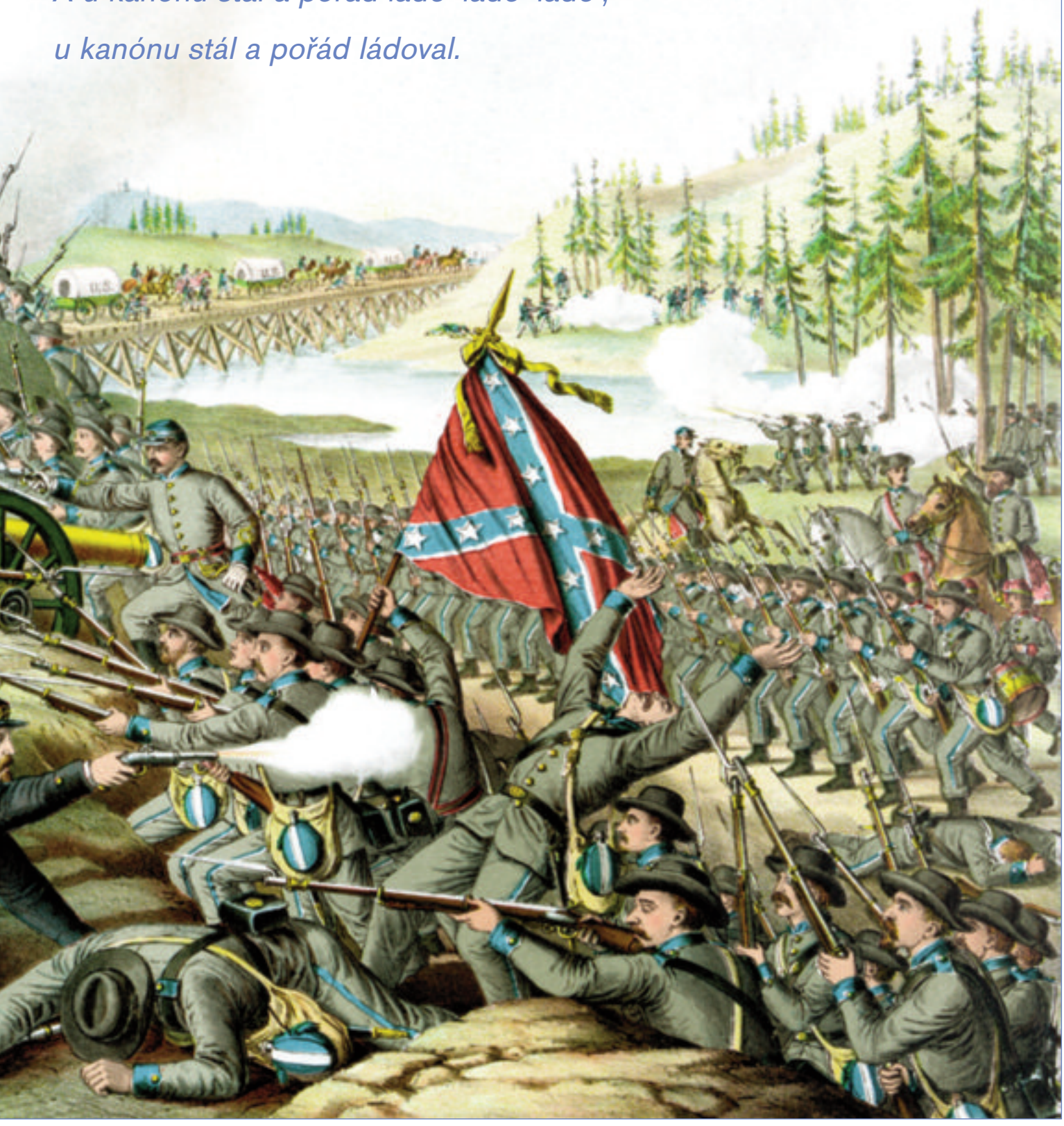
utrhla mu obě ruce

a on honem boty sundal

a nohama ládoval.

A u kanónu stál a pořád ládo- ládo- ládo-,

u kanónu stál a pořád ládoval.

Fixing a Hole

Song z roku 1884 je parodií na kramářské písně; popisuje neuvěřitelné hrdinství kanonýra Jabůrka v bitvě u Hradce Králové roku 1866. Mnohokrát jsem si na toho hrdinu vzpomněl v městě Franklin, dějišti jedné z posledních bitev americké občanské války. Střetnutí Jihu a Severu se odehrálo necelé dva roky před masakrem u Hradce a bylo asi pro přeživší šťastlivce také zdrojem zajímavých vzpomínek a bezesných nocí. Pro představu laskavého čtenáře či spanilé čtenářky uvádím, že u Hradce bojovalo celkem na obou stranách přes 400 tisíc vojáků, na americkém bojišti „pouze“ osmkrát méně. Žádná legrace to ale asi nebyla, bitvu u Franklinu označují historici za nejkrvavějších pět hodin občanské války. Unionisté ztratili 2326 mužů, z toho 189 mrtvých, federálové přišli o 6252 vojáků, mrtvých 1750.

Franklin leží jenom asi 30 kilometrů jižně od Nashvillu. Při naší návštěvě Tennessee v roce 2011 už jsme byli přesyceni hudebními zážitky, i rozhodli jsme se navštívit bojiště. Po půlhodince příjemné jízdy půjčeným autem jsme zaparkovali na hlavní třídě v centru města. Parkování čtyři hodiny ZDARMA.

A na protější straně irská restaurace evropských parametrů. Snědli jsme lahodný oběd (jak často uvádějí v propagačních materiálech české cestovky) a vesele jsme nakráčeli do hlavního cíle našeho výletu, Carterova domu. Tam nám pak zmrzl smích na rtech.

Prohlídka domu byla úžasná, protože i náš průvodce byl úžasný. Ten člověk hovořil s takovým zápalem, že jsme cítili pach střelného prachu a kovovou příchuť krve na patře a viděli původní starou cestu tam, kde je teď rušná silnice.

A když rozpažil ruce před prostřílenou stěnou kůlny, měli jsme chuť zalézt do sklepa. Ten jsme pak také viděli. No, musela to být tenkrát velká síla. Dodneška jsou všude díry od kulek ba i jedna veliká od koule z děla.

Ten průvodcovský mág nám pak vyprávěl následující příběh:

*Dům Carterových stojí na kopci ve velmi dobré strategické pozici, takže si v něm za občanské války zřídil štáb generál **John M. Schofield**, velitel části unijního vojska. Nastala delikátní situace, protože všichni tři Carterovi synové bojovali na straně Jihu. Nejstarší, plukovník **Moscow Carter**, byl po výměně zajatců propuštěn a byl se svou rodinou doma; nejmladší, Francis, byl kdesi v zajetí a prostřední, kapitán **Tod Carter**, se právě blížil s tennesseeskou armádou a těšil se domů.*

*Tod měl za sebou pestrou kariéru: zajetí, útěk skokem z vlaku během přepravy v Pensylvanii, skrývání, návrat k pluku v přestrojení. V březnu 1864 se znovu objevuje na seznamu své jednotky. O dva měsíce později slavná **Army of Tennessee** táhne z Georgie směrem k Nashvillu.*

*Kapitán Carter v té době dělal pomocného ubytovatele generálu **Smithovi**, takže dostal bez problému propustku k návštěvě rodiny na dvacátého osmého listopadu. V táboře ve Spring Hillu vsedl na svého oře Rosencrantze a po náročné jízdě dorazil devětadvacátého večer na Winstead Hill, kopec nad městem Franklin, kde přespal v domě rodinného přítele. Mezitím o pouhé dvě míle dál už velitel severanských modrokabátníků obsadil strategickou pozici – Carterův rodný dům. Nechal vykopat zákopy a opevnit pozice žoky s bavlnou, ukradenou Carterovým.*

Třicátého listopadu ráno: generál Schofield se rozvaluje v obýváku Carterových, kapitán Tod se plíží zahradou domů, ale jeden z příbuzných ho gesty odhání; barák už je plný nepřátel. Vzteklý Tod se vrací ke své armádě. Ta se právě chystá k útoku, je krásně teplo, svítí sluníčko, ideální počasí pro bitvu. Ačkoli z titulu své funkce kpt. Tod Carter nemusel vůbec jít do boje, vyšvihl se na koně, tasil šavli a hrdinně jí máchaje zvolal údajně něco jako „Jsem skoro doma! Pojďte se mnou, boys!" – a vyrazil do zteče. Historici uvádějí, že ***525 stop od domova*** *(160,2 m)* ***kůň klesl a kapitána skolila salva nepřátel.***

– Na tomto místě si dovolím odbočku: Jak a kdo to kdy měřil a od jakého bodu baráku k jakému bodu střeleného Toda? No, ještě: – a k čemu je ten údaj dobrý? –

V těch pohnutých chvílích se početná rodina Carterových třásla strachy ve sklepě. Kolem půlnoci vylezli na povrch a děkovali Bohu za záchranu, když tu se přiblížil jižanský voják a sdělil jim, že Tod je raněn. Pak dorazil osobně i generál Smith a temnou nocí naplněnou kouřem z dohasínajícího bojiště je odvedl k Todovi (patrně na obvaziště). Dotáhli nebožáka do Carterhauzu, kde mu plukovní chirurg Dr. Deering Roberts vytáhl za pomoci dvou mladých neteří kulku (viz foto, kulka se zachovala) z hlavy.

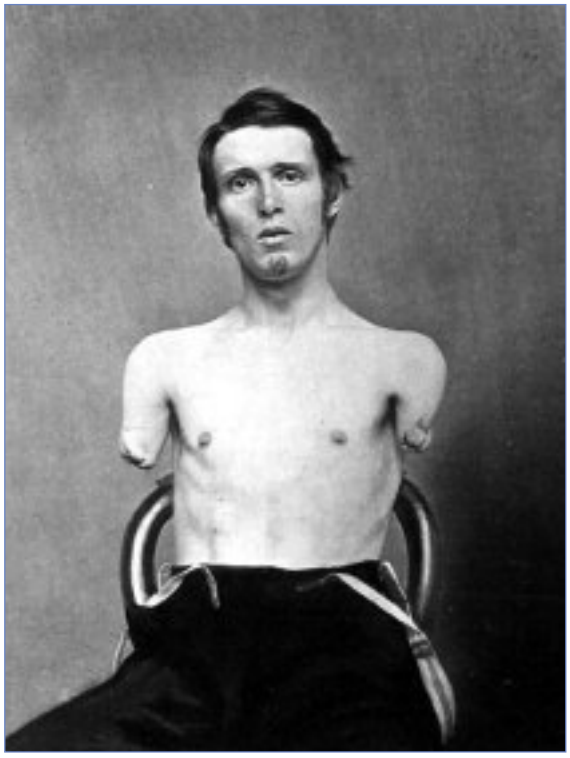

Todovy sestry zůstaly při něm a šeptaly „bratr je konečně doma". Druhý den zemřel, mlád 24 let, v místnosti přímo naproti té, ve které se kdysi narodil.

Seděli jsme na verandě pod děrou od dělové koule a vzpamatovávali se. Jak je senzibilům známo, kočky vyhledávají místa, kde je nejvíce negativní energie. Tahle čičinka si to vysloveně užívala. Cestou zpátky do Nashvillu jsme měli o čem přemýšlet.

P. S. Mají tam také moc výživnou sbírku fotografií následků bitvy. Jeden obrázek jsem pro vás stáhl z webu. Patrně praskla puma velmi prudce.

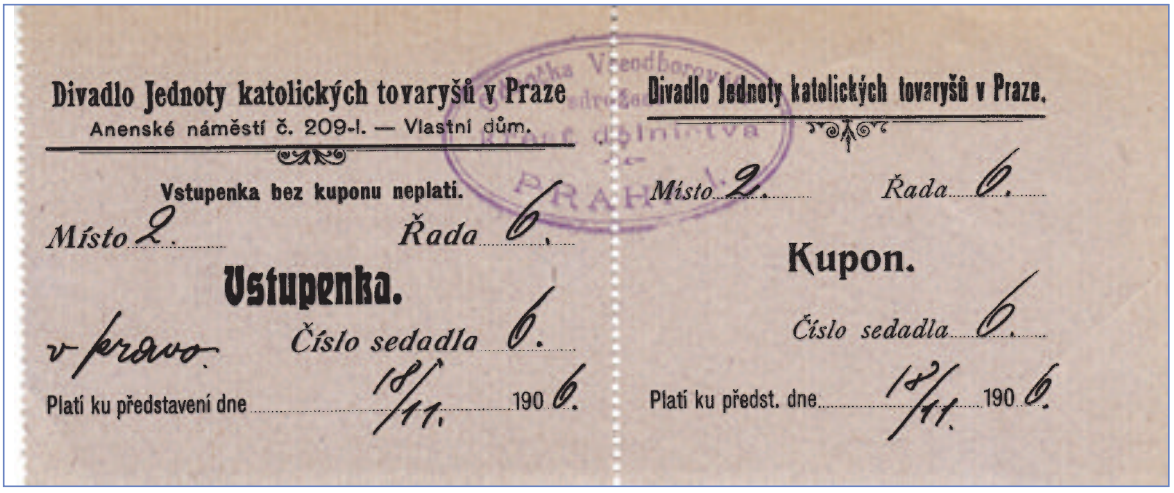
A ještě něco! Bitvu u Franklinu zázrakem přežil jistý plukovník MacArthur, který se tím pádem mohl stát otcem budoucího generála Douglase MacArthura, hrdiny z 2. světové a poté i korejské války. Potřebu hrdinů je záhodno stále uspokojovat.

Více fotek z Franklinu najdete na https://www.zonerama.com/fotoklas/Album/129045

Fixing a Hole

Nalezeno v knize

Jednotu katolických tovaryšů založil roku 1844 německý učitel Johann Gregor Breuer. Jednota zajišťovala mladým tovaryšům náboženskou a sociální podporu. V Praze působila v rozmezí let 1855–1952. Divadlo sídlilo v budově jednoty na Anenském náměstí, tam kde je dnes Divadlo Na zábradlí. Ročně odehrálo kolem 10 představení, repertoár sestával převážně z české klasiky.

Fixing a Hole

Svět knihy

Foto Michal Šanda

Stan malých nakladatelů

Moše Váša, Bogdan Trojak

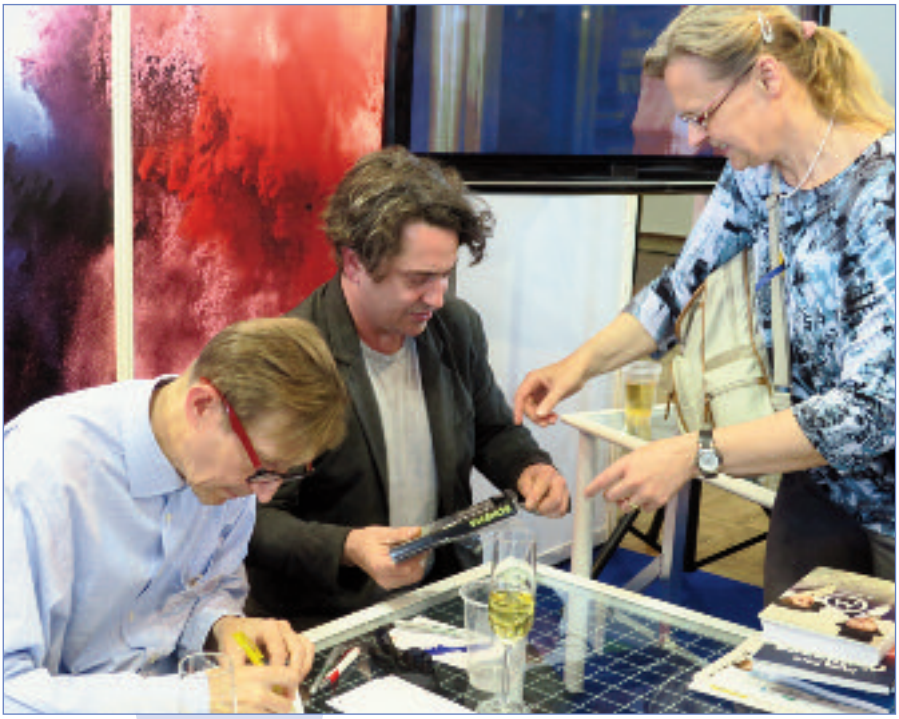
Richard Klíčník, Milan Gelnar

Bianca Bellová, Jan Němec, Viktor Debnár

Vladimíř Javorský, Saša Rašilov

Markéta Hejkalová

Lukáš Hlavica

Petr Pithart

Viktor Stoilov, Milan Gelnar

Miroslav Balaštík u stánku Hostu

Richard Klíčník

Anna Kareninová

Juraj Horváth, Marek Toman

Lucie Faulerová

Lubor Maťa, Jáchym Topol

Milan Hrabal

Jáchym Topol

Jan Těsnohlídek,
Josef Straka,
Kateřina Rudčenková

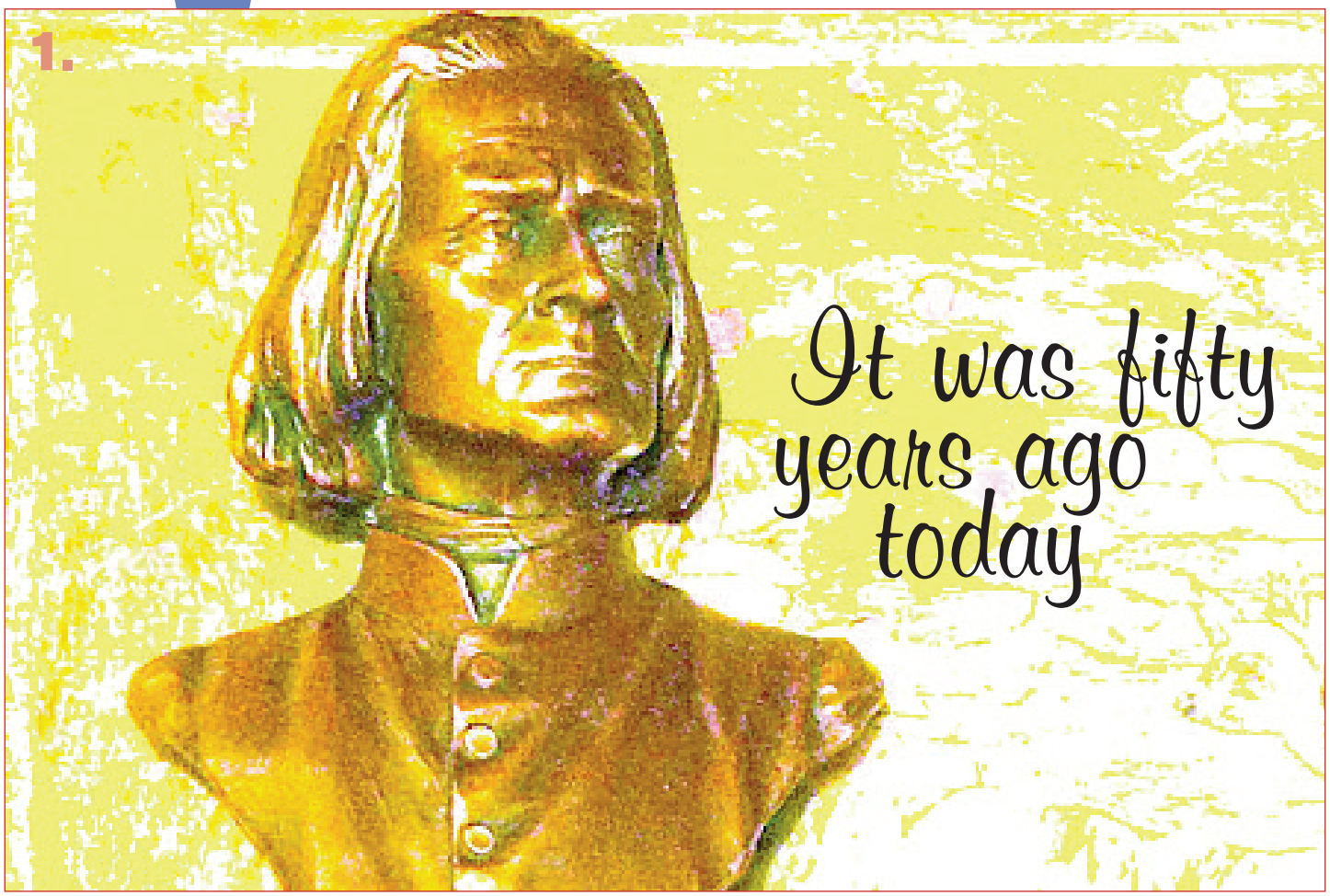

Liszt a Wagner...

F ixing Hol

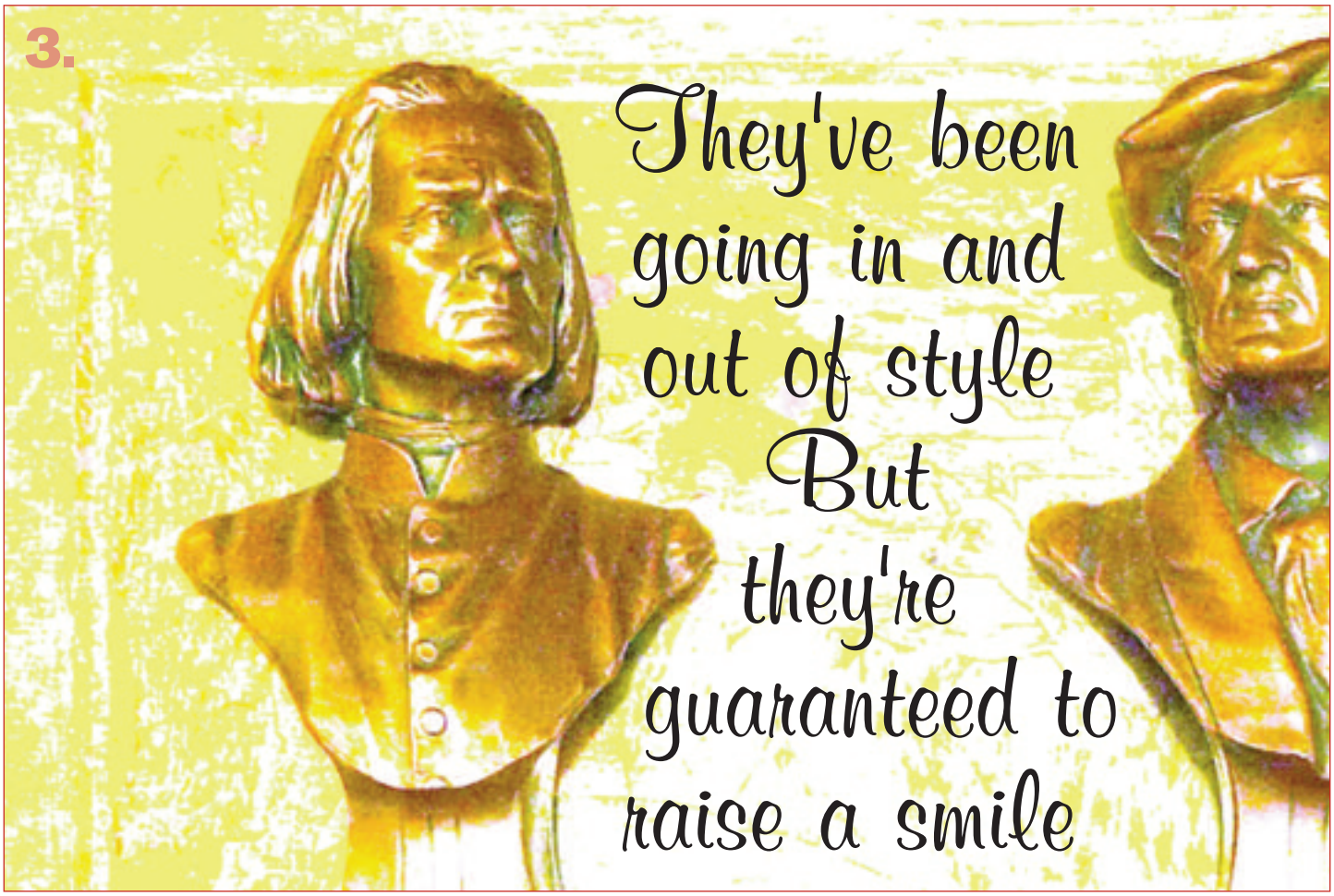
v Piešťanech

2.

Sgt. Pepper
taught the band
to play

3.

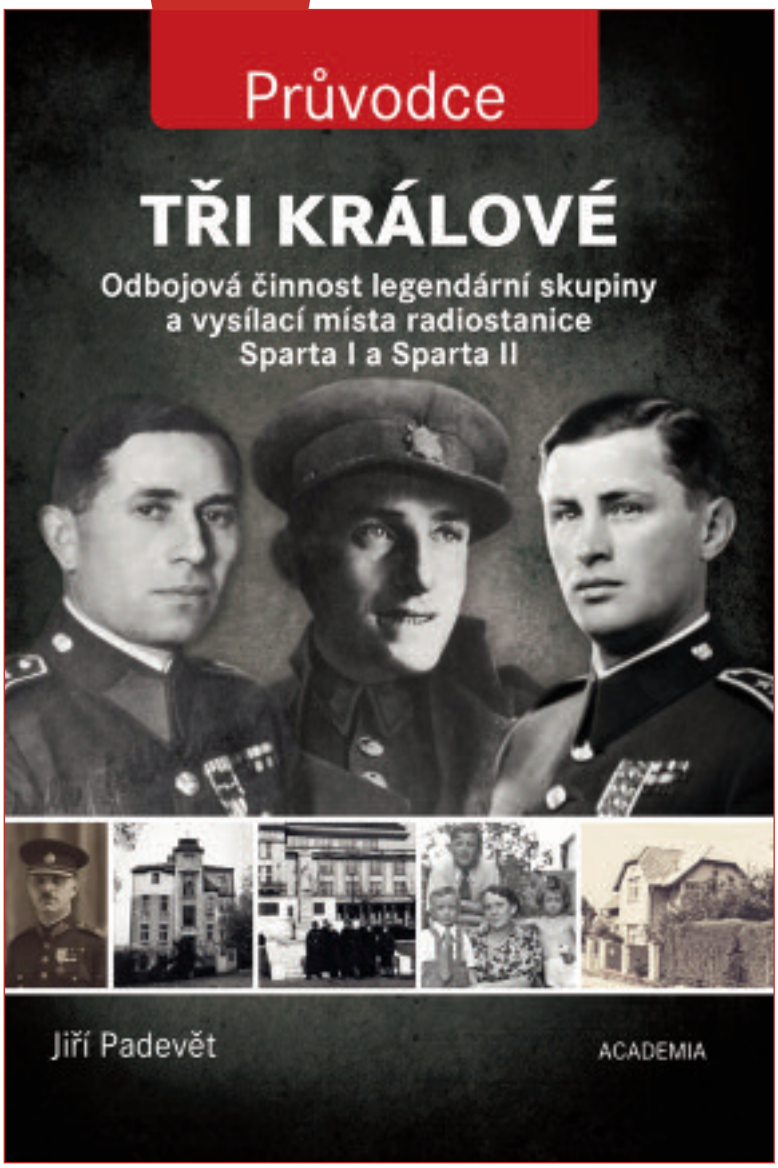

They've been
going in and
out of style
But
they're
guaranteed to
raise a smile

Lovely Rita

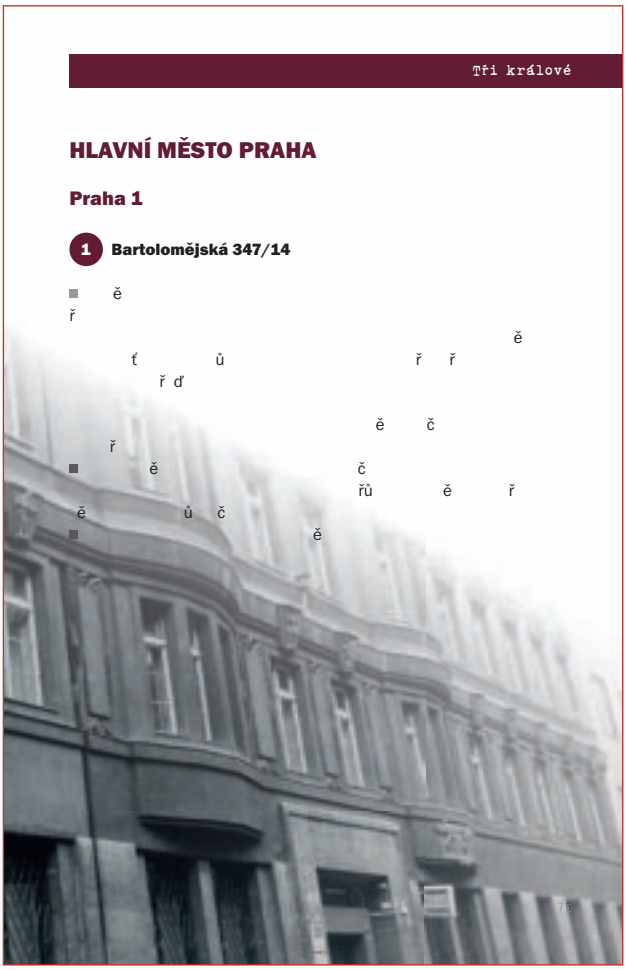
Nakladatelství Academia doporučuje

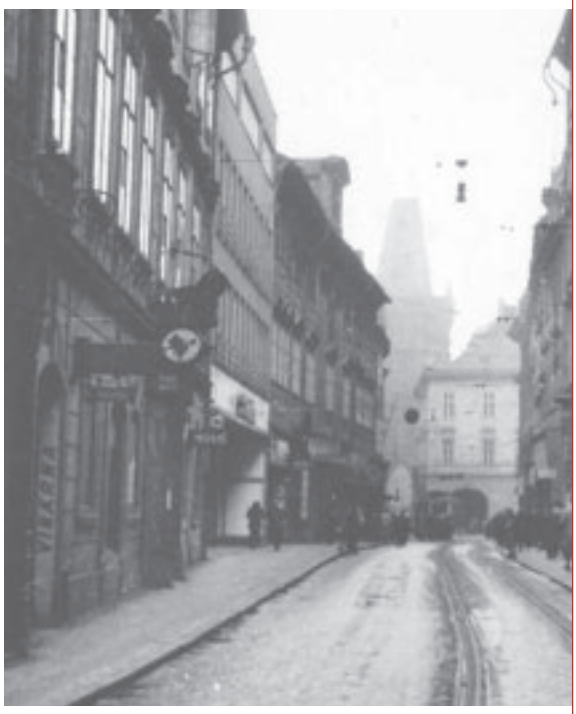
Jiří Padevět: Tři králové

Odbojová činnost legendární skupiny a vysílací místa radiostanic Sparta I a Sparta II

Publikace provede čtenáře po místech spojených s legendární odbojovou organizací Tři králové. Navštíví místa, na kterých připravovali výbušniny a ilegálně vysílali Josef Mašín, Václav Morávek a Josef Balabán, ale také řada jejich spolupracovníků. Zvláště v případě vysílacích míst radiostanice Sparta I se jedná o zapomenuté hrdiny, které tato kniha snad důstojně připomene.

Celetná v období protektorátu

2 Celetná

V místě vyústění Štupartské (Stupart-Gasse) stála telefonní budka, kterou v létě 1940 používal jako mrtvou schránku Václav Morávek při kontaktu s Paulem Thümmelem, agentem A-54.

Telefonní budka v květnu 1945

3 Havlíčkova 1028/5
(v letech 1940 až 1945 Jezdecká)

ě ů ů ěř
č ě ě ř

4 Chotkovy sady

ř č
ů
ť
Ř ř ě
ů
č ř ůč
ř
č ě

Alfréd Bartoš

5 Jungmannova 26/15

V domě sídlil Husův fond, spolek pro podporu nemajetných studentů, v likvidaci. Dne 18. prosince 1941 zde byl gestapem zatčen příslušník Obrany národa Josef Pelej (*19. 5. 1899) a místnosti byly úředně uzavřeny. Později gestapo činnost spolku opět povolilo. Josef Pelej byl spolupracovníkem Václava Morávka a zřejmě i jeho kontaktem se sovětským agentem Josefem Jedličkou. Podle zjištění gestapa měl Josef Pelej pronajímat po Praze asi dvacet bytů, které sloužily jako zpravodajské přepážky nebo konspirační byty. Jedním z nich byl i byt v Karlově ulici, kde se gestapo neúspěšně pokusilo zatknout Václava Morávka. Josef Pelej byl popraven 30. června 1942 na střelnici v Kobylisích.

6 Karlova 145/25

V domě se nacházel byt manželů Jana a Jany Schmiedlových, jeden z mnoha bytů používaných Obranou národa a především Třemi králi. Byt byl gestapem odhalen na základě výslechu Josefa Peleje, zadrženého gestapem 18. prosince 1941 v Jungmannově ulici. Podle šetření gestapa zde neměl kromě nevidomého Jana Schmiedla a neslyšící Jany Schmiedlové nikdo jiný bydlet. Při prohlídce bytu úředníky gestapa vedenými Wilhelmem Shultzem brzy ráno 20. prosince 1941 zde byl překvapen Václav Morávek. Přesile osmi příslušníků gestapa se postavil se zbraněmi v rukou a zasáhl nejprve kriminálního komisaře Dittmara Bingela do pravého ramene a pravého kyčle a poté gestapáka Williho Lingnera odraženou střelou do stehna. Když příslušníkům gestapa došla munice, Wilhelm Schultze nechal obsadit vchod domu a jednoho z úředníků gestapa poslal pro posilu na nedaleké policejní komisařství. Václavu Morávkovi se podařilo přes pavlač a půdu seběhnout vedlejším domem do přízemí a před domem střelit úředníka gestapa Alfreda Jägera do pánve a uniknout na ulici. V bytě zůstaly výbušniny, rozsáhlý zpravodajský materiál,

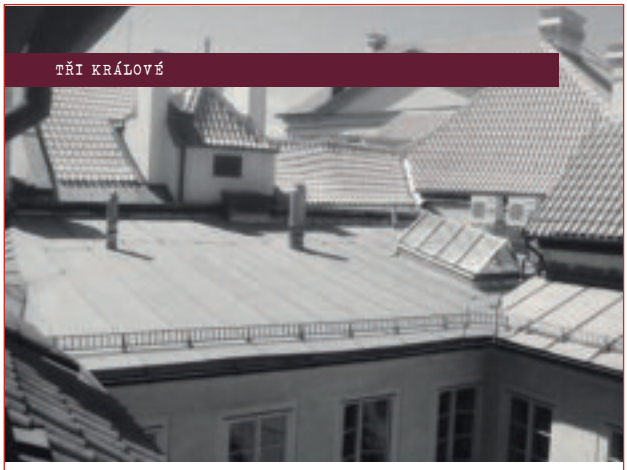
Trojportrét Václava Morávka

Schody, po kterých přišli příslušníci gestapa

Stopa po kulce, dodnes patrná v zárubni dveří

Střecha, po které Václav Morávek prchal

ů
č
ě
ě
Od důstojníka k zločinci
ě
č ě ě
ě
ř ř ů
ů

Kriminální komisař Dittmar Bingel, díky škpt. Václavu Morávkovi invalida s ochrnutou pravou rukou

L
ove
Rita

V Brně je překratochvílováno

Žijeme v čase postpravd, takže s pravdou nikoli pryč, nýbrž naopak s pravdou ven. Existuje cosi jako čtenářský závazek literárního historika, tudíž má našinec přečteno nejméně dvacet knih sedmasedmdesátiletého brněnského prozaika Jiřího Kratochvila (včetně jeho pradávných časopiseckých textů v Hostu do domu). Některé byly vynikající, jiné nebyly vynikající ani náhodou. Jenže poslední tři autorovy knížky známe jen velice zběžně, dílem z prolistování, dílem z pročtení, nicméně se po zralé úvaze vystříhejme navenek kajícného tvrzení znějícího: mea culpa. Možná jsme přišli o hodně, možná jsme však nepřišli vůbec o nic. To si každý arbitr píšící literární kritiky musí dřív nebo později v mysli ujasnit – a případnou chybu či li čtenářskou absenci se snažit napravit, pokud ovšem jde opravdu o chybu, nikoli o sebezáchovné gesto.

Tak či onak, máme nyní před sebou zbrusu nový beletristický titul z Kratochvilova pera (na název dojde později), jeho již osmadvacátou knihu (!). Jak se dočítáme se smíšenými pocity v textu na záložce, už i další dvě prozaik připravuje (jedna se má jmenovat po francouzsku Je suis Paris – no jen jestli!), takže třicítka titulů, kratochvilných pomálu, ne-

kratochvilných povýtce, je vskutku na dohled. Z hlavy nelze za nic na světě si upamatovat, zdali mají knižní velkovýrobci jako Viewegh nebo Vondruška nebo Vondruška nebo Viewegh, na jménu nezáleží (případně Fuchsová, Obermannová, zavražděná Monyová či roj dalších psavkyň), vydaných knih ještě více nebo prozatím méně, máme však i v případě těchto pisatelů a –lek co činit s nejplodnějšími psavci v tuzemské polistopadové literatuře. Kratochvil stojí či spíše chrlí knihu za knihou jim po boku. Rovněž ale má být odedávna snad zjevno, že kvantita není pokaždé totéž co kvalita. Hle, toť jízlivá potměšilost literárního žití.

Takhle se totiž, zcela záměrně a průhledně pokunderovsku, nazývá nový román Jiřího Kratochvila: Jízlivá potměšilost bytí. Aby byla vyslyšena i druhá strana, dejme slovo autorovi. Ten tvrdí, že zvolený název „je pleonasmus, podobně jako černá tma. Můj román se odehrává v zemi, jíž vládne jízlivý potměšilec, a vrhne ji zpátky do černé tmy." Děj probíhá v současném Brně, tudíž zřejmě nebudiž tajemstvím, kterápak země má být opět vržena do černé tmy – a ten jízlivý potměšilec? Nehrajme si na všeználky a nabídněme k odpovědi hned tři možnosti: tím potměšilcem je sám Jiří Ovčáček, sám Martin Nejedlý nebo sám Miloš Zeman? Každý z uvedené trojice šašků, bojarů a mandarinů po svém potměšile vládne této zemi a navíc by rád i Rusku a Číně. Nebo to jsou všichni tři, jeden víc než druhý? Tím jsme šlápli nikoli do zmíněné tmy, nýbrž do něčeho ještě obskurnějšího a aromatičtějšího, tudíž dále od toho, dále, a spějme k literárnímu dílu. Čili ke Kratochvilově románu.

Na konci devadesátých let si Jiří Kratochvil mohl připadat málem jako vítěz olympijský: s výjimkou Státní ceny za literaturu posbíral na sklonku zmíněné dekády za své romány skoro všechny významné literární vavříny, které se v tuzemských končinách udělují: například a nejenom Cenu Toma Stopparda nebo Cenu Jaroslava Seiferta. Tenkrát se také prohlašoval za velkovyznavače a zejména věrozvěsta literární postmoderny a snažil se psát postmoderněji než postmodernisté, byť se jeho vypravěčský naturel od samizdatových časů nesrovnatelně víc blížil typu románových výpovědí, které si můžeme spojovat s tvůrci jako Günter Grass nebo Italo Calvino. Potom však, na přelomu tisíciletí, Kratochvil zničehonic „konvertoval": zavrhl postmodernu, lásku svou, a jal se psát v osvědčených stopách klasiků moderního psychologického románu a možná o poznání více v duchu groteskních společenských thrillerů. Zdá se, že jich vydal víc než je zdrávo a že do tohoto regálu patří též nynější či nejnovější Jízlivá potměšilost žití.

Dramatik a někdejší přední politik Milan Uhde, možná jediný, kterému se tenhle román zalíbil, pokud nepřišel pouze se zdvořilostní piruetou, v textu na záložce zvláště oceňuje, že „jedním z hrdinů a vypravěčů tohoto románu je králík", navíc takový králík, který má úctyhodné vzdělání a je-li z Brna, dozajista by na přání Masarykovy univerzity sepsal habilitační práci v angličtině, aby byla škola i onen králík setsakra světovější. Dodejme, že jde o mluvícího králíka, jenž se plynně dorozumívá v králičí lidštině a vybírá si mezi soukmenovci za druhy mejrаději ty, co se orientují dílem ve filosofii Schopenhauerově, dílem v Planckově kvantové teorii, leč málo platné: Uhde pronikavě rozpoznal, že i Kratochvilův králík „je si vědom nebezpečí, že ho upečou a snědí". Tedy pravdy v postpravdě.

Není to však dozajista jediná dějová nebo psychologická linie románu a v této souvislosti je záhodno náramně zalitovat, proč si spisovatel zvolil jako významného protagonistu svého románového díla právě králíka, byť v tomto případě jde o králíka „přízračně vzdělaného". Měl si určitě místo toho vybrat postavu zajíce, jiného ušáka, a to z více než závažného důvodu: v souladu se známým lidovým rčením totiž autor ve svém románu ostošest honí vícero zajíců najednou. Dokonce jich v knize umanutě přibývá a nejednou před pokračováním v dané vypravěčské honitbě Kratochvil preferuje jakýsi oddechový čas, vyprávění přeruší a uchyluje se ke králičím příhodám, zjevně aby nabral dech k následujícímu honění pomyslných i nepomyslných ušáků odnože zajícovitých. Skutečně: co všechno se v tomto románu nesemele a nenamele, byť s profesionální šmakem, zastírajícím nemalé znicotnění post-epického záměru jako celku? Připomeňme si některé epizody alespoň ve zkratce.

Hopsá se tu vskutku víc deváté přes páté než páté přes deváté: brněnská mordparta, tzv. červená knihovna zbožňovaná paničkami gestapáků, přikurtovaná a probodnutá žena na stropě, představa o úsměvu Mony Lisy popravených, tajné sexuální deníky, úchylný kat, leč jinak poctivec každým coulem, slídění po nevěrných ženách, krotitel zvaný Ryj-Pyj, gulagovská znaková řeč, útěk do Portugalska, příběh soukromého „očka", putinovský (?) vrtulník – a dojde také na nejspíše jedinou postavu bez poskvrny na cti, totiž na „chytrou přítelkyni" jiného z protagonistů. K tomu připojme kupříkladu ještě příběh Pavla, který se stane Šavlem, nebo třeskutě bizarní autorův nápad, že Karel Čapek stačil vydat výpravný nacistický román a říšský Vůdce by ho rád poctil audiencí… Možná o tom Kratochvil napíše svou jedenatřicátou knihu! Buďme však „optimystičtí", jak říkává Patrik Linhart: tolik zajíců nelze literárně uhonit za žádnou cenu. Prozaik sice nakonec klubko příběhů jakžtakž umně smotal dohromady, leč zajíci ztělesňující veškeré nekonečně nastavované epizody i exkursy se zdárně rozutekli a učený králík pravděpodobně nevyhnutelně skončil na pekáči. Zda ano či nikoli, to arciže víme, leč neprozradíme. Nezpronevěřujme se ani v nejmenším jízlivé potměšilosti žití.

Spisovatel se pokusil v rámci groteskní feérie z brněnské přítomnosti (s reminiscencemi na dávno minulé časy) o svého druhu memento: jeho příběh vyznívá i jako svébytná před-dystopie. Milan Uhde coby ctitel pestrého fabulování tvrdí, že v knize je plno „neuvěřitelných překvapení“, že prozaik holdující „svobodnému výmyslu“ mate čtenáře tím, že „postavy i události při vstupu do děje vypadají, jako by pocházely ze skutečnosti“ (?), a že „autorova fantazie je nedostižná“. V tom se skrývá největší zádrhel Kratochvilova spisování: kéž by totiž jeho fantazie byla „dostižná“, kéž by aspoň některé postavy a události byly opravdu „ze skutečnosti“ a kéž by leckterá překvapení nebyla zapůjčena občas i z dryáčnického nebo triviálního čtiva. – Nuže, za podobné beletristické kousky Jiří Kratochvil literární ceny získá jen stěží. Možná však v zemi jízlivého potměšilce o to ani nestojí. Zato na čtenáře tuze dopadá smutek a stesk při představě, nakolik vydařená by z této látky mohla vzniknout povídka!

Vladimír Novotný

Jiří Kratochvil: Jízlivá potměšilost žití. Druhé město – Martin Reiner, Brno 2017

Lovely Rita

Eine Schimmernde Wabe Glimmer
Milan Hrabal

Po několikerém publikování v německojazyčných časopisech (Ostragehege, Exempla, Ort der Augen, Chimaere) a antologiích (Europa erlesen Lausitz, Bawülon) se Milan Hrabal dočkal své první samostatné německé knihy. Výbor z jeho poezie pořídila a do němčiny přeložila Róža Domašcyna a pod názvem *Eine Schimmernde Wabe Glimmer* vydalo (zrcadlově česko-německy) nakladatelství Leipziger Literatur Verlag. Autor ji – spolu s překladatelkou – představil 25. března na večeru Salon international v rámci letošního lipského knižního veletrhu. Překladatelka do knihy zařadila čtyřiapadesát básní a rozdělila je do pěti oddílů. Prostřední oddíl nazvaný *Zeit ohne Flügel und Anker / Čas bez křídel a kotev* obsahuje cyklus věnovaný křížové cestě a přitahuje zatím největší pozornost recenzentů.

Peter Huckauf v německém vydání Serbských nowin píše mj.: „Ve 14 delších básních zobrazujících Ježíšovu cestu utrpení Milan Hrabal důrazně a osobitě osvobozuje onu 2000 let starou biblickou postavu z jejího monstrózního přivlastnění a využívání církví a nabádá k humánnímu světu...“ Ve své recenzi zveřejněné na internetových stránkách FIXPOETRY Volker Strebel píše: „Právě zastavení na křížové cestě dokládá mimořádnou hloubku jeho (pozn. red.: Hrabalova) existencialistického vnímání ‚nicht zu sein bedeutet nicht glauben zu dürfen / nebýt znamená nesmět věřit‘. Náboženská zkušenost zde otevírá přístup k naplněnému životu, přičemž upozorňuje na dosud nepoznané.“ Rejza Šěnowa v časopisu Kultura a wumělstwo hodnotí knihu jako celek: „Hrabalovy básně žijí znamenitou obrazností, zralým filozofickým myšlením a občasnými šibalskými nuancemi. Jsou naléhavé i bezprostředně přívětivé. Róža Domašcyna je přeložila s velkým respektem.“

Ať si každej Lovely Rita

Vyšlo:

Public relations nakladatelství Michaela Rybky Rybka Publishers se poněkud odlišuje od ostatních nakladatelství. Rybka se nikdy „nepletl“ do resortních profesních bojů za lepší příští, nemá stánky na veletrzích a ostatních trzích, nevystupuje nikde mediálně. Sází spíše na reklamu (třeba Britské listy).

Místo nakladatelského milieu sleduje trendy, a čím větší je možnost někde štípnout do zadku volské spřežení táhnoucí tu naši káru, tak to udělá. Lidé jako Žižek a Chomsky jsou pro něj pašáci, protože nejvíc vynášejí sázky na ty barikády, na něž je vidět z vlastního okna.

Taky ví, že podstatou prodeje je dobrý název. Možná dokonce, že je to alfa a omega knižního podnikání. Nedávno to pět dokázal vydáním knihy Jaroslava Fialy *Jak se zbavit Castra. Kuba, Spojené státy a Československo ve studené válce*. O „zbavení se Castra“ jde v knize asi dvě minuty, ale to je přece jedno. Cuba sí, Yankee no!

Jestli se domníváte, že se dozvíte něco zásadně nového, tak tedy jaksi ne. Něco zásadně nového se nikdy v takovéto knize nemůžete dozvědět. Ale jde o to, jak to umí barman namíchat. Čeho dá víc, čeho dá míň. Bonusem Jaroslava Fiala jsou popsané česko-kubánské vztahy, utajované pobyty Guevary v Praze či názory českých intelektuálů, kteří Kubu tehdy navštívili. Nutno říct, že to byli členové KSČ (kdo jiný by se sem tehdy dostal, kromě několika potřeštěných turistů, i když ti v těch dobách asi taky ne).

V Salonu Práva o knize psal profesor Bělohradský, co se týče levicových intelektuálů, cituji: *Významným přínosem Fialovy studie je mimo jiné to, že vrací do hry důležitou část levicové paměti, kterou není správné zamlčovat. V západních demokraciích je v současnosti levice v hluboké krizi a zdá se zatím, že zde není naděje na pozitivní východisko. Fiala se proto ptá: Může se dnes euroamerická levice poučit z kubánského vývoje*

Nějak mě tam chybí dodatek, že „levicová“ paměť ohledně návštěv v socialistických rájích bývá značně děravá, nebo je dokonce zcela mizející. Jedno, zda to vezmete od Romaina Rollanda, nebo od Paula Eluarda. Králem těchto pamětníků je „starej dobrej“ Sartre, který si až ve stáří nějak vzpomenul, že to v SSSR taková krása nebyla. Což mimochodem udělala většina levicových cestovatelů po umělých rájích.

vydává co chce...

Něco zásadně nového se nikdy v takovéto knize nemůžete dozvědět. Ale jde o to, jak to umí barman namíchat.

i jinak než negativně? Je zde něco, na co lze pozitivně navazovat? Nějak mě tam chybí dodatek, že „levicová“ paměť ohledně návštěv v socialistických rájích bývá značně děravá, nebo je dokonce zcela mizející. Jedno, zda to vezmete od Romaina Rollanda, nebo od Paula Eluarda. Králem těchto pamětníků je „starej dobrej“ Sartre, který si až ve stáří nějak vzpomenul, že to v SSSR taková krása nebyla. Což mimochodem udělala většina levicových cestovatelů po umělých rájích. Sartre je však papežem proto, že se ani nestyděl říct, že už tehdy, už v tom ráji, věděl, že to tam stojí za prd, ale lhal vědomě, protože to tak nějak patřilo k tomu jeho étosu.

No vidíte, kam jsme se dostali od Kuby. Tak teď jen rychle tam zajet a zažít ještě kousek toho ráje na zemi, než tam vtrhnou všichni bořitelé mýtů.

Vyjde:

Ti, kteří uvěřili, ale pak pochopili, by neměli být ke svým raným dílům macešští. Možná, že jejich tehdejší tvorba není tak pitomá, jak by se mohlo zdát. Třeba Pavel Kohout básnil v polovině padesátek takhle: *Směje se Shakespeare. Páni srší zlostí. / A jak by také neztráceli klid: / Vždyť každá pohádka se stane skutečností, / když začne snít začne snít a sny své stavět lid!*

Prosím, vydávejte stará díla podivuhodných kouzelníků. V nich je skutečná, opravdová čistota!

Ze starých letopisů

Zeman, Zeman, hodnej dvořák,
on má jedny ženci pořád.

On má boty s kolenama,
a kalhoty má s flekama.

Panimáma hodná dvořka,
nosí klíče u fěrtoška.

A pantáta ještě lepší,
on nás se uším zaopatří.

Pytel krup a pytel mouky,
aby pekla hodný dolky.

(z Telecí)

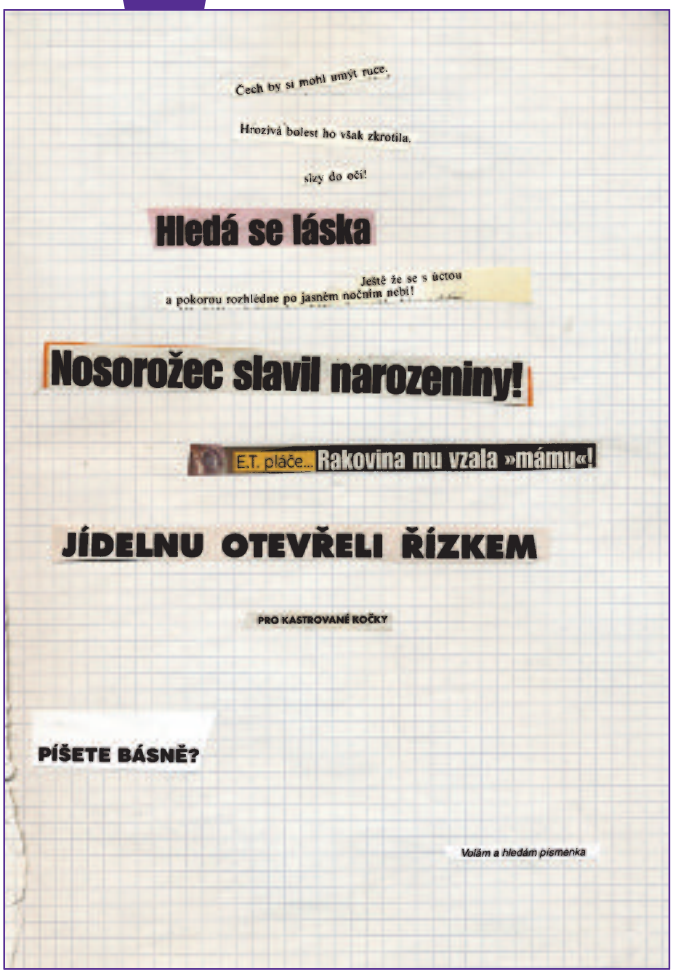
Pedro Rodriguez

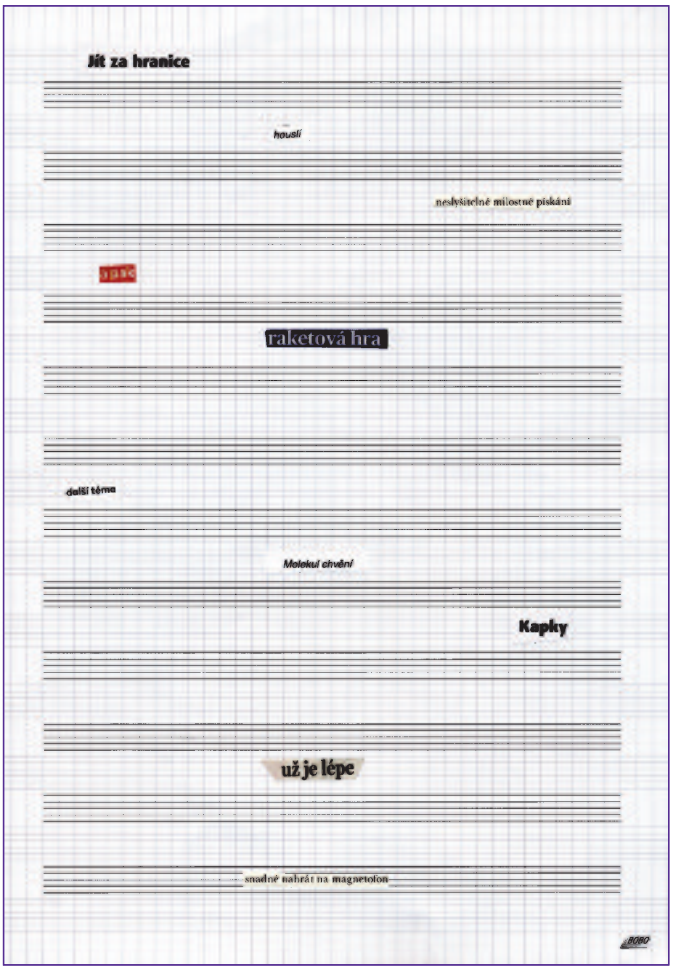
Getting Better

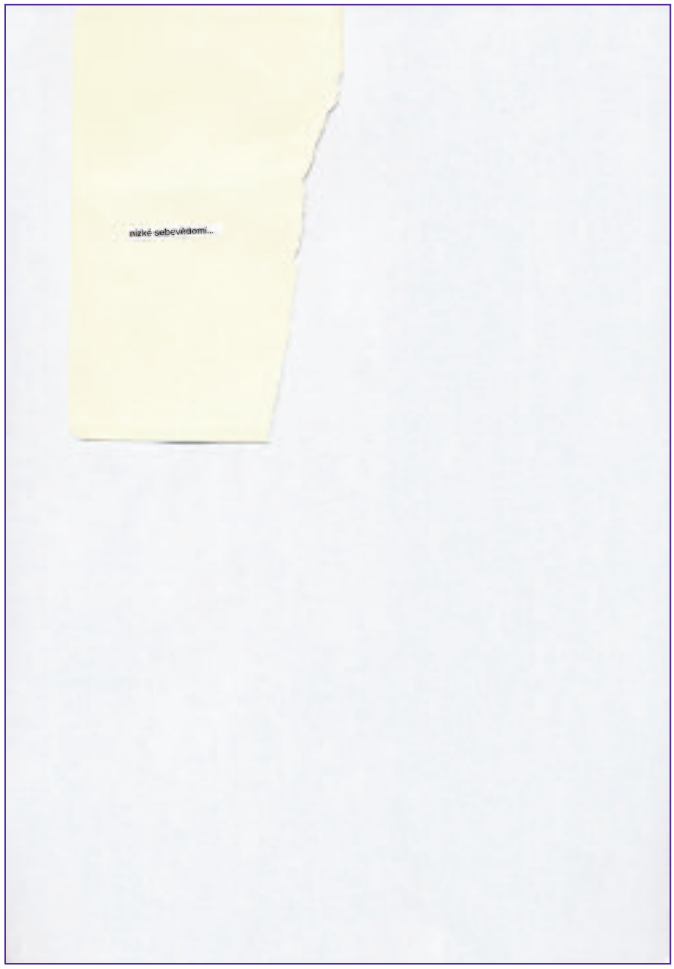
Seance s paviánem

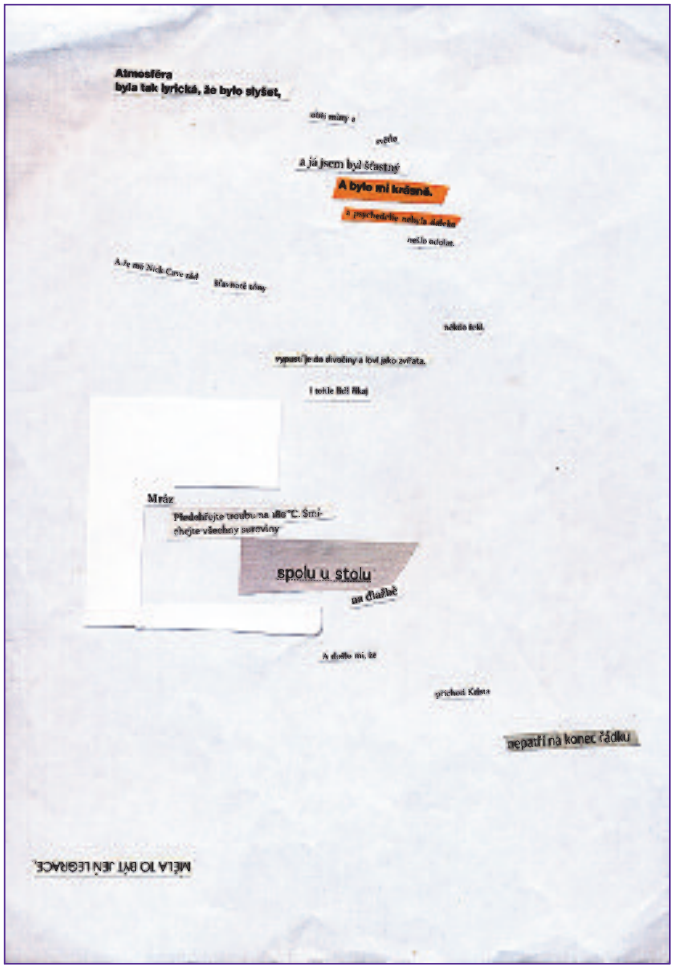
Jakub Lang

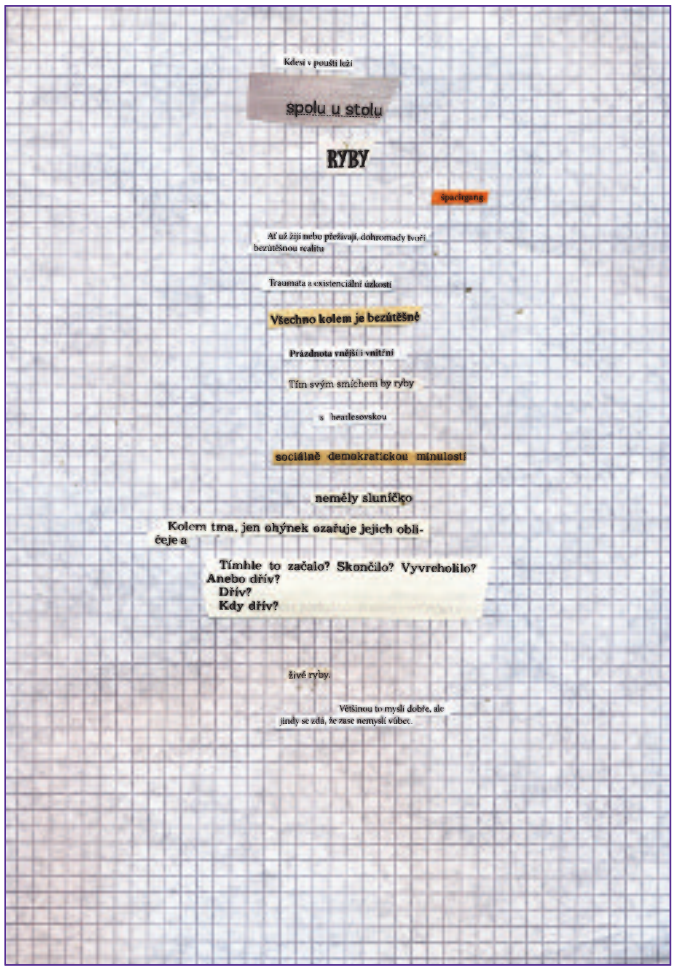
Jakub Lang se narodil roku 1994. Žil ve Volarech, v Českých Budějovicích studoval obchodní školu. V Praze studoval na KJJ Tvorbu textu a scénáře. Nadšený hudebník, autor nevydaných a nezveřejněných textů a tvůrce literárních koláží.

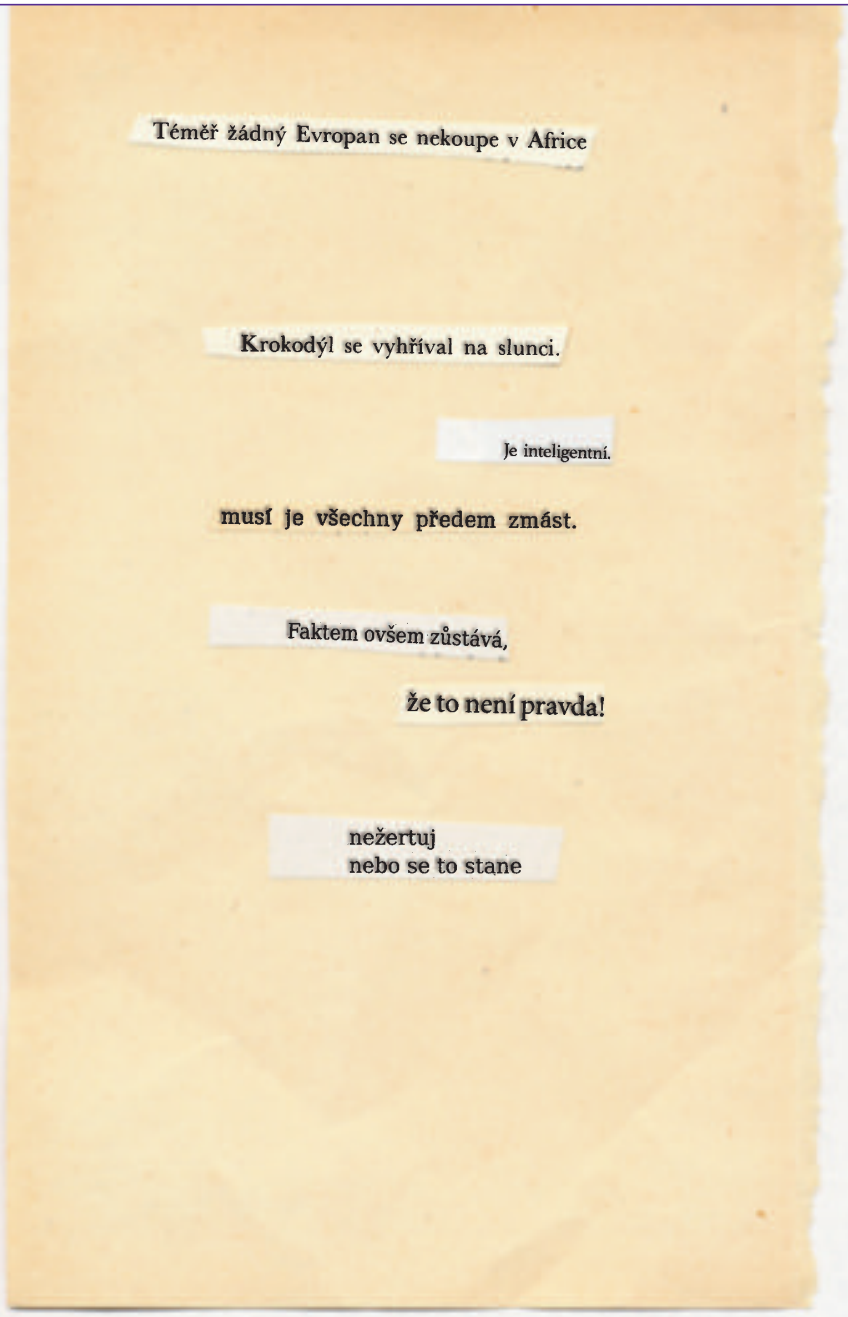

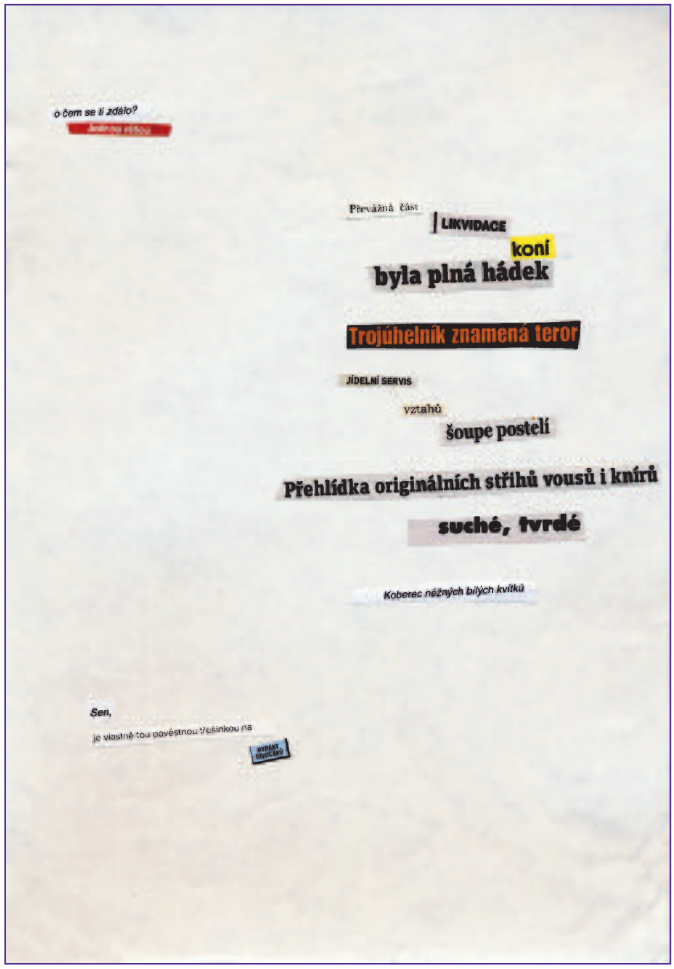

nízké sebevědomí...

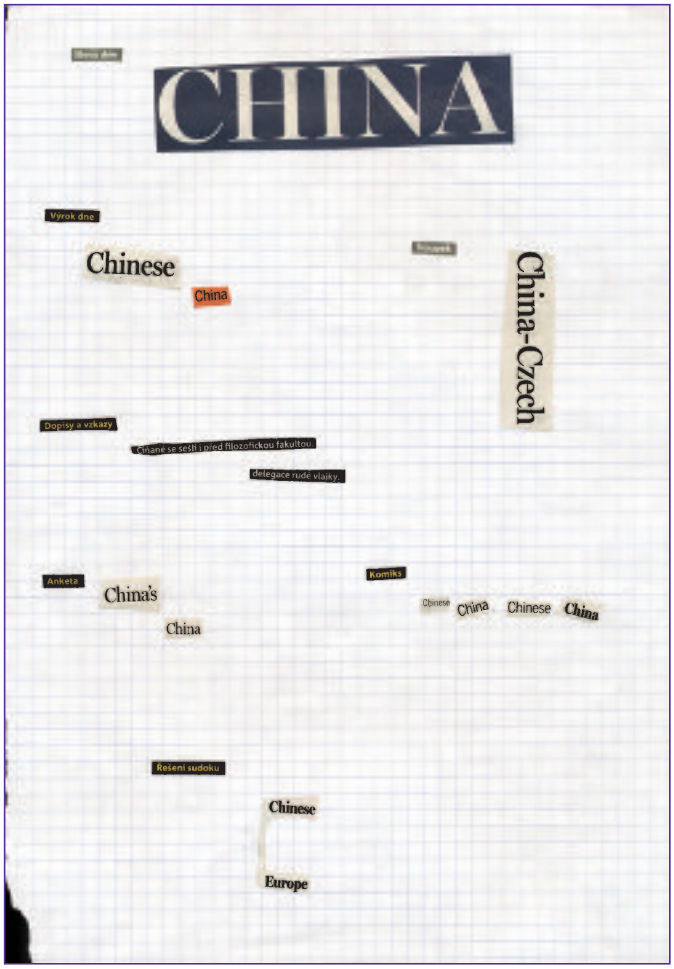

Atmosféra
byla tak lyrická, že bylo slyšet,
a já jsem byl šťastný
A bylo mi krásně.
Mráz
spolu u stolu
nepatří na konec řádku

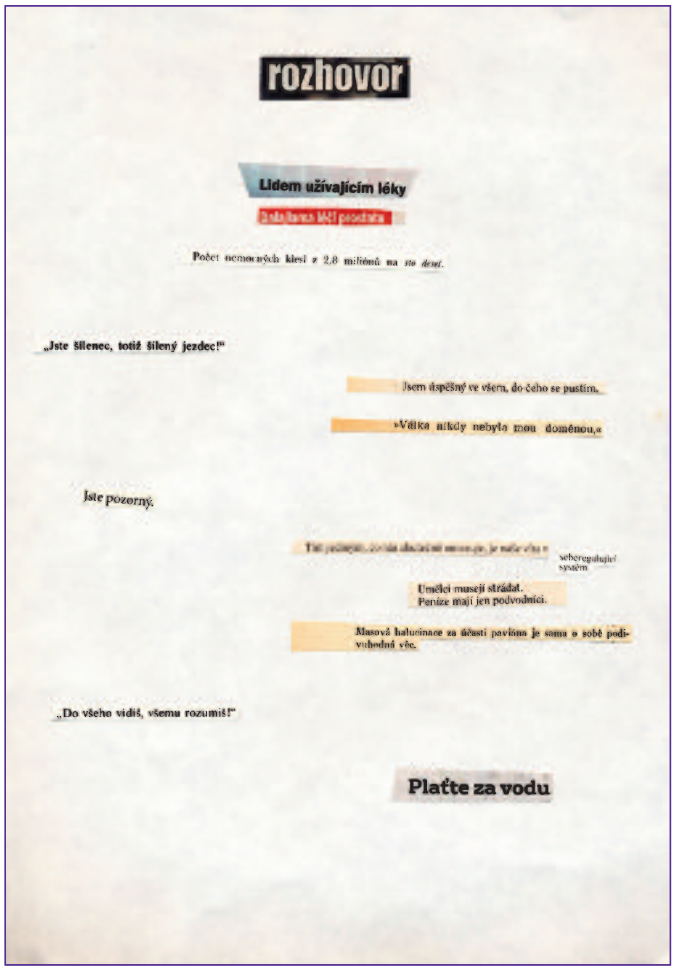

spolu u stolu
RYBY
Trauma a existenciální úzkosti
Všechno kolem je bezútěšné
Prázdnota vnější i vnitřní
Tím svým smíchem by ryby
sociálně demokratickou minulost
neměly slunéčko
Kolem tma, jen ohýnek ozařuje jejich obli-
čeje a
Tímhle to začalo? Skončilo? Vyvrcholilo?
Anebo dřív?
Dřív?
Kdy dřív?
živé ryby.
Většinou to myslí dobře, ale
jindy se zdá, že zase nemyslí vůbec.

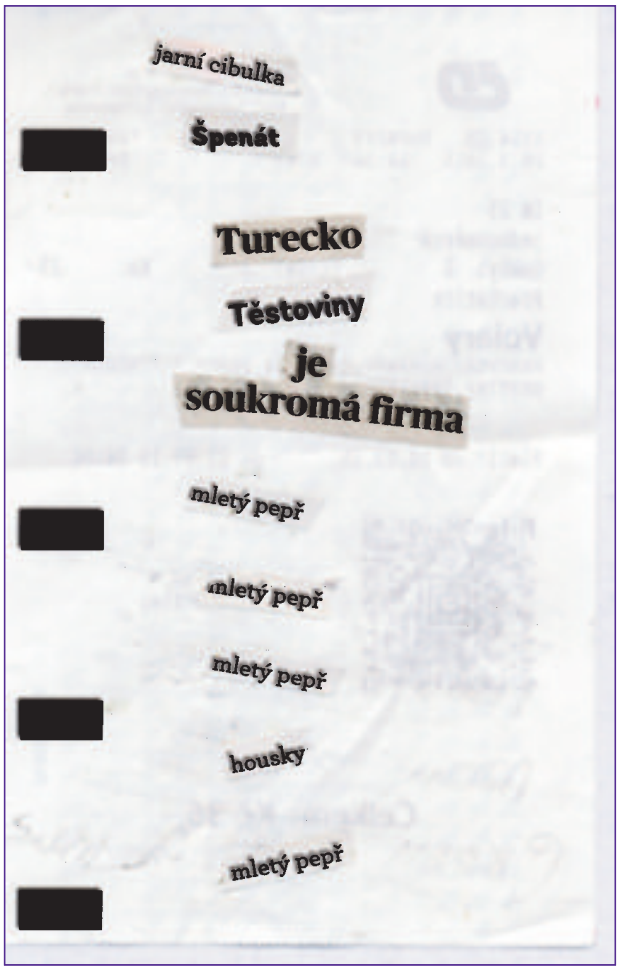

Báseň často vznikládvěmajákovéslova,které
uvádímušlejvidaj.
Jeje jedna z básní, kterou jsem nenapsal.

Téměř žádný Evropan se nekoupe v Africe
Krokodýl se vyhříval na slunci.
Je inteligentní.
musí je všechny předem zmást.
Faktem ovšem zůstává,
že to není pravda!
nežertuj
nebo se to stane

o čem se ti zdálo?
Převážná část
LIKVIDACE
koní
byla plná hádek
Trojúhelník znamená teror
JÍDELNÍ SERVIS
vztahů
šoupe postelí
Přehlídka originálních střihů vousů i knírů
suché, tvrdé
Koberec nežných bílých kvítků
Sen,

CHINA
Výrok dne
Chinese
China
China-Czech
Dopisy a vzkazy
Anketa
China's
China
Komiks
Chinese
China
Chinese
China
Řešení sudoku
Chinese
Europe

rozhovor
Lidem užívajícím léky
Počet nemocných klesl z 2,8 miliónů na sto deset.
„Jste šílenec, totiž šílený jezdec!"
Jsem úspěšný ve všem, do čeho se pustím.
»Válka nikdy nebyla mou doménou.«
Jste pozorný.
Umělci museji strádat.
Peníze mají jen podvodníci.
„Do všeho vidíš, všemu rozumíš!"
Platte za vodu

jarní cibulka
Špenát
Turecko
Těstoviny
je
soukromá firma
mletý pepř
mletý pepř
mletý pepř
housky
mletý pepř

Střelka mizení
Martin Vokurka

stáří
stáří nenasytně vyšívá
přes záplaty neutuchající touhy
křížem krážem
drží steh bolestí pohromadě
skrz kůži a krev
jehlou do nepaměti se trefuje

jako by se nic nerozpadlo
staví se kluzké ze vzpomínek
znovu podél cest
ve svalech napříč dechem
uniká výkřik naději
těžká ruka padla těsně vedle klína…

nejistota
po žebroví stoupá horečka
srdce dech a rozcuchané vlasy
upíjejí zmatek
žízeň jako rozbitý džbán
neodtéká s prvním rozbřeskem
vyjdeš před dům
suchá nevěsta zítřejšího deště
chceš nasytit drahokamy otázek
hladem kráčíš k první zatáčce…

návrat
klíčům vrátíš zámek
do kapsy přímo k chlupům
jistotu přehodíš přes plášť
střelka mizení
ohýbá se ochotně s každým pokáním
sklouzne ti jeho váhání
k běžícím nohám…

zmatená
tichá řeč se promísí s kroky
zkříží směr
okno protne stín
nepřichází cesta k svému počátku

ztratí prsten zmatená
prázdnou rukou dotkne se hladiny
přesně v okamžiku závrati…

pokoj
dlaň přes půl pokoje
a pořád vzdaluje se k obzoru
tvoje nevyřčené taky nikdy neodejde
v hemisféře napříč dotykům
nemáš jediné okno ani dveře
choulíš se u prahu se svými vlasy
v kabátě s nečitelnou adresou…

ostrov
o ostrov rozdíráš si paty
ač nevelký
stopy už dávno poztrácely krev

na rozeklaném pobřeží
jen pár kroků k nové naději
křižují se s čekáním hluboké proudy

z malé skály marně se dělíš o touhu
s letícím boeingem
tvé mávající paže odtekly ve vlnách

oči nevěří vší prázdnotě
moře dál klesá a přichází
k tvému zápraží…

něžnost
nic, ani včerejší cesta,
není tak něžné,
když už nemusíme doufat
před prahy svých domů

to pohlazení poslední zatáčky,
to zašeptání prvního setkání,
nic není v naší lásce zoufalé,
jen tvé prsty bez zítřku

půlnoc
nikdo nesvléká den tišeji
než hudba tvého deště
noc úzkostí až do průzračnosti vyhlazená
v tom zázraku poslední vteřiny
prosí mě o úkryt v temném náručí

pršíš mi dál v polibcích do otevřeného nebe
rudě stékáš novému zítřku po skráních
beze slov trháš sepjaté ručičky půlnoci
dvě chvějící se cévy s naší krví
co navždy bude se řinout opačně…

Básně politické
Jana Jochmanová

Už nikdo ani pivo nechce
Poslední dobou když napadl ten sníh,
už ani nikam nejezdím,
jen držím v ruce pero, nebo spím.

Poslední dobou nějak nefrčí večírky,
nikdo nemá prachy,
na pracák musely servírky.

Je jakási doba ticha, ticha před bouří,
nuceně držíme dietu,
už skoro nikdo nekouří.

Zamrzly lidské city,
pod sněhem strádá láska,
v kožichu úpí nahá dlouhonohá kráska.
Nikdo nic nechce,
nikdo nic nekupuje,
jen úředník politikům posluhuje.

Každý každému dluží, dluhy má celá republika,
pár uteklo už před nimi,
ale z boje se neutíká.

V republice je neklid a chaos čím dál větší,
jen politikům to tak vyhovuje,
jen těm ten chaos svědčí.

V novinách najdeš jen komerční kecy,
tam dole v rožku
kus poezie přeci.

Kdy to všechno skončí?
Že by po volbách?
Už ani pivo nikdo nechce,
jde z toho až strach...

Sociální demokracie

Že prostý lid nemá co žrát?
Hlavně, že my rádi jíme.
Že mají lidé nízké platy?
My jim to nevěříme.
Žádné strachy,
máme dobré prachy,
ale jenom my, co sedíme ve vládě,
stali jsme se elitou ve vší parádě.
Vy ostatní pracující – marš do fabriky,
nebo seďte na vrátnici, lepte pytlíky.
Uklízejte, vařte, perte, nebo stůjte u pásu.
to nás přece nezajímá,
jste jen banda chuďasů.

Pohyblivý rok

Milena Fucimanová

Poslední svobodný nosič břemen

Vyhřezlé léto 2015

Miliony prchajících kroků naklepávají kovadlinu Kovářky chystají teplou vodu na omytí podrásaných nohou Koho by Noe vzal na svou archu dnes?A kolik by je to stálo?

Třeštící podzim 2015

Nazván buď Křovinořez Spočítejte z hlavy rychlost pohybu odvozenou strachem

Tříštivá zima 2015

Chraptivá jako vyvřelé klavírní křídlo Temně šedá jako mléko do propasti vydojené Přesto věřím že srny v lese spolehlivě najdou sůl

Umět tak persky

četla bych si v perském slabikáři Písmenka připomínají čokoládové hoblinky Máma má Emu Bitu Shadzí Sholeh Mehdiho a Hossana Táta je doma Ó my se máme

Akordšmirgl

Existence absolutního názoru je prý vždy relativní a dobově podmíněná Odevšad slyším sólo pro violoncello vyluzované rýžovým kartáčem Struny jsou k neutěšení ztýrané a bezbranné neboť žádný dřevěný hudební nástroj se už nikdy nemůže vrátit zpátky do stromu Je zušlechtěný vysoko oceněný a ... bezmocný

Oheň na stránkách bulváru

mrazí Trůn živlů bortí sám sebe Plameny: gotická okna polykající epileptické šavle Je to eutanázie se sálavým povykem Je to jako bys žádal Matku Ježíšovu o podpis do své sbírky celebrit Leckdo by přitvrdil a řekl si rovnou o akt Plamenný inhalátor plný štiplavých směsí Kouzelník vytahuje z klobouku cáry liščích mláďat a my ujíždíme na popelu...

Poslední svobodný nosič břemen

který si nikdy nenatrhne sval Nehrozí mu infarkt ani Alzheimer Ani předsmrtné plivnutí mezi oči Ani posmrtný Řád úlitby Je to Pán mraveniště

Odevzdanost
I psí pach je naředěn boží rukou Ale v co doufat když si i Bůh pořád hraje se sirkami

Naděje
prý umírá poslední Doufám že není ničí matka ...

Na Pískové cestě

Krotké obrázky
Galéra s nahými vlajkonoši Takový obrázek by se mi líbil třeba na bankovce Připlouvá loď kterou už všichni oplakali Je cítit světélkujícími rybami a vlhkým dřevem Velice stará loď ale pořád pěkná

Dutá míra
To jsou Jeskynní ptáci amerického básníka Teda Hughese a temná ženskost jeho ženy Sylvie To je klavírista Anton Grigorjevič Rubinštejn který odmítl nastudovat Čajkovského koncert B moll op. 23...a potom mu kolem hlavy mučivě kroužily divoké včely

Stromy se v noci navštěvují
Ve dne štíhlé kmeny se ve tmě pohybují jako lachtani Svět se naklání pod jejich vahou Nejsou to ale mé oči co se k nim přidaly Je to moje odřená kůže Do rána bílého z ní budou piliny

Friesiánka
Klisna z rodu bývalých válečných koní s hustou hřívou a kopyty jež na trávě Dopadají naplocho a nevyrývají drny Záleží na úhlu který svíráš s hřbetem koně Štiplavé organické teplo hřebčínů není pro každého Poletují tu zlatavé mouchy a slyšíš kejhající džbery plné vody Zpocené koňské žíně Kobylí žízeň hmatatelná jako mnohostěn Kdosi mi stojí za zády a vím že ví který kůň první dožízní

Katedrála v Laa
Sytě žluté stěny se rozlévají směrem nahoru Potlesk zakázán Rozléhá se tu ticho včelích královen Do zlatavého rytmu nehlasně bubnuje chrámová dlažba Na kročeje nevidím Co až nastane šero? Infantilně si přítmí představuji jako houf chroustajících králíčků Nikde nečíhá neúprosný bůh úzkosti a šílenství

Z rukopisného cyklu Mileny Fucimanové Divergentní posloupnost vybral

–mhra-

Getting Better

Pomočené seno a kůže

Tereza Sylva Klenorová

Poměrně širokou chodbou šlo projít k bílému Citroenu 2CV, lidově zvanému Kachna. Na levé stěně chodby visely barevné obrazy mezinárodních malířů. Na pravé straně se nacházely dvoje dřevěné dveře. Prvními dveřmi šlo vejít do starobylé kuchyně s vysokými okenními římsami a automatickými robotickými roletami. Rolety byly ta jediná známka modernity v této místnosti. Na stole leželo nové číslo časopisu Télérama, pár posmrkaných látkových kapesníků, nedopitá, vlažná, překapávaná káva. Stůl lemovala stará křesílka s rozdrásaným sametovým potahem. Na kuchyňském pultu, zvlněném vlhkostí, leželo pár kamenů, zbytky mušlí z minulého týdne, petržel a zelená růžice listů z mrkve. Z hučící lednice trčel ocas bažanta uloveného zhruba před týdnem.

Druhými dveřmi šlo vejít do dlouhé tmavé chodby. Na jejím konci stál dřevěný věšák se dvěma zaprášenými zpuchřelými kabáty (šedý flaušový, béžový plátěný, značky Burberry). Na chodbě se kromě věšáku nachází klavír, starobylá komoda, mohutná skříň prolezlá moly plná čistého, nažehleného ložního prádla.

Celou chodbou se line neidentifikovatelný zápach. Při jeho bližším prozkoumání lze s neurčitostí říci, že se jedná o zápach pomočeného sena a kůže. V domě mezi tlustými stěnami probíhají roje myší. Po celém domě jsou rozprostřeny bílé papíry pomazané lepidlem. Při proběhnutí myši po papíru se malý tvor přilepí. Umírá pomalu, vysílením.

Ve vzdušném salónu, do kterého lze projít z chodby, najdeme podlouhlé lenochy vracející nás do dob Freudovy Vídně. Na stěnách visí barokní obrazy s duchovní, křesťanskou tematikou, v policích se nachází nedotčené, zaprášené gramofonové desky. Po místnosti jsou ledabylým způsobem rozsety umělecké objekty – od kovových skulptur po kamenné sošky, na zemi našlapujeme červené orientální koberce. Salon je obkroužen dlouhými okny, ze kterých visí běloskvoucí lněné závěsy – snad aby podtrhly atmosféru malířského ateliéru.

V těchto místnostech často rychlou chůzí prochází postarší žena velké postavy. Na jejím krku visí nejnovější mobilní telefon značky iPhone (druhá známka modernity v dolním přízemí). Pravidelně z nepozornosti naráží do uměleckých objektů, mluví sama pro sebe a nepřehledně stěhuje nábytek. Tak například naposledy bylo přemístěno piano z chodby do zadní části salonu. Mohli byste se ptát proč. Proč, to sama majitelka tohoto domu neví a pokud to chvíli ví, v zápětí na to zapomene, protože odpovídá na pravidelné zvonění mobilního telefonu, který jí visí kolem krku.

Během pracovních hovorů, při kterých se střetává její aristokratický původ s obyčejnými proletáři, diskutuje o kulturní politice města, pravidelných schůzích asociace, ve které je předsednicí. Po telefonu také odpovídá na dotazy mezinárodních malířů, kteří ji už několik let vykořisťují, pročež za vernisáže a výstavy, které po několikátou sezonu organizuje ve svém domě, nikterak finančně nepřispěli. Volat jí také může sousedka Camille.

Camille je roztěkaná žena kolem třicítky. Má hnědé vlasy po ramena, modré oči a na uších nosí velká, zelená městská sluchátka. Postarší ženě velké postavy pomáhá s údržbou domu – na podzim shrabává listí na zahradě, na jaře pleje záhony nebo zalévá. Čas od času také využívá sklepení domu

– zde se věnuje umělecké činnosti. Vyrábí obrazy, do kterých zasazuje panenky, které mají místo očí černé křížky. Povětšinou panenky obklopují plameny nebo symbol vězení a mříží. Camille má schizofrenii, nesnáší kapitalismus, práci a svého manžela, který jí místo láskyplné výchovy jejich čtyřleté dcery pomáhá s permanentním makeupem v podobě modrých skvrn pod očima. Camille často pokládá otázky, na které nelze nijak odpovědět. Camille často nedokáže určit, proč otázky vůbec pokládá.

Dcera Camille, malá Sarah, je děcko s plastovými brýlemi. Na levém oku nosí růžovou náplast s kočičkou. Sarah napodpoužívá výrazů „srát“, „kunda“ a „hovno“ v sociálních situacích, ve kterých by bylo vhodné tato slova raději vynechat. Naposledy se takto uvedla právě při vernisáži mezinárodních malířů, na které byl mimo jiné přítomný i pracovník pařížského ministerstva kultury a další umělci – aristokrati, kterými je majitelka domu, žena velké postavy, obklopena.

„Kunda, kunda, hovno, hovno!“ křičela Sarah na zahradě a aristokrati se zmateně otáčeli za zdrojem slov, které oni sami, za svůj život, jedinkrát nepoužili. Majitelka domu, žena velké postavy, v té chvíli přísně pokývala hlavou na sousedku Camille, která v mžiku pochopila, o co běží. Odvedla svou dceru z vernisáže zpět do malé garsonky ve vedlejším domě. Sama majitelka v tu chvíli zahájila děkovnou řeč.

„Děkuji všem přítomným, děkuji spolupořadatelům, děkuji mezinárodním umělcům za naše neutuchající přátelství a jejich umělecký přínos pro toto místo a město.“

O tom, že mezinárodní umělci jsou notoričtí neplatiči, se přítomným samozřejmě nezmíní. Avšak úkol děkovné řeči byl splněn: na slova „kunda“ a „hovno“ se rychle zapomnělo. Majitelka domu, žena velké postavy, bude později usínat s klidným svědomím. Následujícího dne odjede na pravidelnou vycházku za svým koněm Hubertem (bystrý čtenář si zajisté povšimne propojení mezi zápachem pomočeného sena a kůže s pravidelnými vycházkami majitelky domu).

Dům obývá i alkoholik Thomas z chudého přímořského města. Mladý starý mládenec, který ve svých třiceti letech ještě nevyužil příležitosti oslovit dívku. Možná za to může jeho neurotická, plachá, nejistá povaha, možná předčasná smrt matky. Thomas ráno vstává brzy, zásadně se skleničkou vodky. Navštěvuje nedalekou pekárnu, kupuje croissanty a čokoládové rolky. Čerstvé ranní pečivo nechává před dveřmi do pokoje svým zadaným spolubydlícím a doufá snad, že croissant nebo čokoládová rolka způsobí rozchod spolubydlící s dlouholetým partnerem. Zatím to bohužel nepřineslo žádný výsledek.

Další spolubydlící v domě ženy velké postavy, je Arthur, mladý filozof, pracující jako portýr. Nadměrné užívání drog ho dotáhlo do psychiatrické léčebny. Pravidelně pojídal barevné pilulky, které způsobovaly nespavost, děsivé a nepředvídatelné záchvaty smíchu, nechuť k jídlu a razantní hubnutí. Jeho mladý, třiadvacetiletý obličej tou dobou dobarvovaly kromě roztomilých pih také oteklé vaky pod očima. Arthura do domu často doprovázela vysoká hubená číšnice Bébé s rasta copánky. Arthur a Bébé si pak do ranních hodin vyměňovali tělní tekutiny, střízlivěli a pokuřovali marihuanu. Arthur ze zakouřeného pokoje pravidelně vycházel na toaletu. V pokoji má sice koupelnu s velkou vanou a toaletou vlastní, dlouhou dobu ale nebyl schopný obstarat toaletní papír (zbytek peněz raději investoval do prezervativů). Po návštěvě psychiatrické léčebny odjel Arthur do indického ášramu, kde dva měsíce cvičil a meditoval.

Dům pravidelně navštěvuje menší muž v delší kožené bundě, postarší kavalír Simon, kouřící dlouhé, těžké cigarety. Načesanými vlasy prosvítá suchá kůže, malé nepatrné šupinky, které dopadají na jeho elegantní límec. Simonovi se často třesou ru-

Možná za to může jeho neurotická, plachá, nejistá povaha, možná předčasná smrt matky. Thomas ráno vstává brzy, zásadně se skleničkou vodky. Navštěvuje nedalekou pekárnu, kupuje croissanty a čokoládové rolky. Čerstvé ranní pečivo nechává před dveřmi do pokoje svým zadaným spolubydlícím a doufá snad, že croissant nebo čokoládová rolka způsobí rozchod spolubydlící s dlouholetým partnerem. Zatím to bohužel nepřineslo žádný výsledek.

Getting Better

ce. Simon je bohatý, velmi nemocný muž. Chemoterapie zničila jeho nervový systém. Mívá denní i noční epileptické záchvaty, ztrácí vědomí.

Simon se velmi blízce přátelí s Atrhurem a Thomasem. Navzdory rozdílnému výchozímu prostředí spolu tři muži, různého věku, tráví pondělní večery v italském bistru, které se nachází pár metrů od domu ženy velké postavy.

„Arthure, filozofem se člověk nestává, filozofem se člověk rodí," načíná rozhovor Simon.

Arthur hluboké myšlenky Simona nevnímá, má mnoho práce s polykáním šunkové pizzy s anasem. Thomas uznale pokyvuje, odpovídá „ano" nebo „zajisté" a dál sleduje pěnu na svém pivu.

„A Thomasi, ty... ty nejsi filozofem, ty jsi dítě ulice. Ty jsi hlas, který je hlasem všech těch... Lidí... Lidí pošramocených osudů..." improvizuje Simon přesně tak, aby neurazil Thomasův nízký původ.

Thomas momentálně prožívá svou malou životní revoluci. Přidává se k probíhajícím manifestacím Nuit debout. Několik dní okupuje s podobně naladěnými lidmi velké náměstí, píše pamflety, manifesty, má možnost jednu ze svých básní při probíhajícím plénu nahlas přednést. Má obrovský úspěch. A to především u žen.

„Thomasi, ta tvá řeč... Byla tak upřímná a od srdce..." obrací se na Thomase jedna z účastnic demonstrace, malá dívka s havranními vlasy.

„Mohli bychom na příští plénum napsat text společně..."

Thomas velmi suše odpoví, že „ano, to bychom snad mohli" a po zbytek odpoledne na demonstraci přemýšlí, jak byl schopný tu milou dívku tak nejistě odbít.

„Thomasi, jsem Samuela," obrací se po chvíli na Thomase vysoká, blonďatá žena. „Zaslechla jsem Tvůj příspěvek... Mám dvě děti a často si říkám, jakou ony budou mít budoucnost. Ty jsi to ve svém textu vše tak pěkně shrnul..." Thomas zapomíná na dívku s havranními vlasy. Samuela je přitažlivější.

„A – ano. Díky," zadrhne se Samuel a už si ani neni schopný odůvodnit, proč z něj místo sebejisté odpovědi a neodolatelného úsměvu vyleze jen nepatrný skřek, pípnutí, které má velmi daleko od mužného svedení zajisté vdané ženy.

Simone pokračuje v průvodním monologu v italském bistru, pěje chválu na dva mladé umělce – filozofy. Neuvědomuje si, že ho ani jedna z postav nevnímá. Arthur dále v tichosti pojídá pizzu s ananasem. Ve svých myšlenkách se vrací do indického ashramu. Za jeden měsíc se naučil dýchat, být odměřený a méně se ptát. Po návratu opustil kontaminovanou Bébé, opustil i místo portýra, bere méně drog. S ženou velké postavy, svojí bytnou, pravidelně konzultuje svou profesionální i osobnostní proměnu. Pokračuje v lekcích jógy u místního indického mistra. Začal vyučovat filozofii na základní škole. Po návratu z Indie velmi uvítal obměnu domu, který obývá. Do přilehlých pokojů se nastěhovaly dvě mladé studentky z Austrálie, profesionální hráčka curlingu, talentovaný ambiciózní právník a jedna malá, spořádaná dívka ze Španělska. Pro Arthura se stává velkým vzorem. Každý den vynáší odpadkový koš, po několik let udržuje vztah na dálku, s láskou myje nádobí v gumových rukavících, stará se o vánoční výzdobu, Arthurovi kupuje toaletní papír.

Thomas méně pije. V domě stále pravidelně přespává na kanapy v salonu. Odpoutal se. Odpoutal se od své vlastní nejistoty. Dívka s havranními vlasy začala docházet na ateliér psaní, který v domě jednou týdně organizuje. Jeho počáteční nejistá odpověď po přednesení pamfletu během Nuit debout Samuelu neodradila. Vídají se. Když nepřespává v domě ženy velké postavy, přespává v bytě Samuely. Samuelina střídavá péče umožňuje čerstvému páru trávit liché týdny společně. Thomas stále kupuje croissanty a čokoládové rolky. Příjemci už nejsou jeho zadané spolubydlící. Snídá se Samuelou.

Žena velké postavy organizuje méně výstav a vernisáží mezinárodních malířů. Simon, který před tím, než onemocněl, pracoval jako finanční konzultant, ženě velké postavy nedávno zdůvodnil, proč je pro ni investice do této komodity z dlouhodobého hlediska neperspektivní. Majitelka domu tedy otevírá dveře svého domu nové komunitě. Komunitě lokální – lidem bez aristokratického původu, lidem ulice. Přichází Muhamed, který pomáhá s úklidem. Přichází Jaqueline, lektorka zpěvu. Přichází Paul, který vyučuje hru na klavír.

Muhamed často vyvíjí iniciativu a ve svém malém, zatuchlém bytě nedaleko domu ženy velké postavy, peče kuře. Ještě teplé ho pak na plechu přenáší ulicí do kuchy-

ně majitelky. Kuře má bronzovou krustu. Za postavou Muhameda malou chvíli ve vzduchu trčí kuřecí pára. Muhamed pak večeří společně s Arthurem a majitelkou domu. Arthur při poslední společné večeři přítomným vysvětloval přínos Kantova Kategorického imperativu.

„Immanuel Kant navazuje na skeptiky. Jedná se o racionálního filozofa. Kant tvrdí, že každý akt, který jedinec vyvolává, by měl být aktem morálním. Morálním pro společnost," uvažuje Arthur nahlas a dolévá přítomným do lesklých sklenic archivní červené víno.

„Jak můžeme odhadnout, který akt je morální a který nikoli?"doptává se majitelka domu a přitom si prohlíží své nateklé, červené prsty. V posledních měsících zestárla, obličej lemují přibývající vrásky, vypadá unaveně.

„Immanuel Kant je filozofem věřícím. Morálním je vše, co je božské," nezahálí Arthur.

Muhamed, který nikdy neměl možnost studovat, dumá nad tím, zda kuře, které upekl, není příliš suché. Možná by bylo lepší, přidal by-li do sosu o trochu více másla nebo oleje.

„Koncept odpovědnosti za společnost dále rozpracoval židovský filozof Hans Jonas. Ten například tvrdil, že hlava státu by měla přejímat odpovědnost za členy společnosti podobně jako přejímá odpovědnost otec rodiny za své děti."

V této chvíli se ozývá majitelka domu. Doptává se, zda pan Jones bral v úvahu ženské pohlaví, zda mohou být ženy, stejně tak, jako muži, zodpovědny za společnost.

„Bral Jonas v úvahu myšlenky feministického hnutí?"

Arthur polyká kuře, které se mu zdá příliš suché. Sousto zapíjí červeným vínem. Chvíli přemýšlí, posléze dodává:

„Teď přesně nevím. Musel bych to dohledat."

Majitelka domu Muhamedovi vysvětluje, že v právě proběhlé konverzaci jsme se pohybovali v poli sociálních věd: etiky, sociologie a dotkli jsme se i antropologických konceptů.

„Muhamede," gestikuluje didakticky majitelka domu, „Antropos znamená člověk. Logos je věda."

Muhamed pokyvuje hlavou a stále myslí na pokažený sos. Jak ho do příště vylepší? Arthur opustil etické koncepty a vrací se zpátky do reality. Odesílá textovou zprávu svým kolegům z lycea. „Budu tam do dvaceti minut."

Majitelka domu loupe a krájí změklé hrušky. Dvě kila změklých hrušek se dají sehnat za euro a půl v arabské večerce nedaleko domu. Arthurovi i Muhamedovi přijde informace úsměvná. Nabírají si změklou, oloupanou hrušku napíchlou na noži. Majitelka domu se přesouvá ke dřezu a odmývá část nádobí.

„Arthure, zajisté ses už přestal stýkat s těmi lidmi z hotelu, kde jsi před tím pracoval?"

„Ano. Nevídáme se."

„Piješ a kouříš méně?"

„Piju a kouřím méně."

„Výborně. Užij si tedy večer."

„Dobrou noc."

Muhamed od majitelky domu přebírá omytý plech, sklesle se vrací do zatuchlého bytu. Arthur se vrací do svého pokoje v prvním patře, dokouří joint, který před večeří odložil do popelníku, převléká se, vyráží za svými kolegy z lycea. Majitelka domu několikrát práskne dřevěnými dveřmi, přemístí židle z kuchyně do salonu, rozprostře zvlhlé utěrky na topení. Oblečená ulehá do postele. Na zádech nehybně prospí celou noc.

Camille, schizofrenní sousedka, přichází do domu druhý den po proběhlé večeři. V kuchyni majitelky ohřívá vodu na plynovém sporáku. Prozkoumává funkce svého nového dotykového telefonu. Cítí se svěží. Především odpárala černé křížky panenkám na svých obrazech. Její malá dcerka Sarah začala chodit do školky.

„Dobrý den, Camille, dáme si společně kávu, poté pojedu vyvětrat Huberta," vítá majitelka domu svou sousedku a rovná si rozčepířené, kudrnaté, tuhé vlasy.

„Opustila jsem svého manžela. Budu se stěhovat," vyhrkne Camille.

„A co Sarah?"

„Ještě nevím."

Majitelka domu se snaží Camille vysvětlit, jak důležité je, aby pečovala o své psychické zdraví. Pokud o něj pečovat nebude, nebude nikdy moci vychovat svou dceru Saru. Camille dolévá horkou vodu do bílých hrnků, žena velké postavy vyndává z lednice čerstvé mléko.

„Bereš ty léky, co Ti předepsal doktor?"

„Proč bych měla brát ty léky, které mi předepsal doktor?" opáčí rozmrzele Camille.

Majitelka domu si uvědomuje, že tato konverzace nevede vůbec nikam tak, jako pokaždé když mluví se svou sousedkou. Rychle do sebe nalije kávu zředěnou studeným mlékem, připraví si jezdecký úbor, vytáhne sedlo ze svého neuspořádaného pokoje plného knih, poházeného oblečení, kamenů a sošek.

„Protože jsi nemocná. Odjíždím. Popovídáme si o tom zase příště. Nashledanou." Majitelka domu popadne sedlo, navlékne si kolem krku svůj moderní telefon, prudce zabouchne vchodové dveře. Sousedka Camille zůstává nehybně sedět u kuchyňského stolu nad dvěma nedopitými šálky ranní kávy. Nepřítomně zírá z okna, pozoruje mlhu, která stoupá od chodníku směrem vzhůru a také malý, nepříjemný déšť, který se drží za nehty. Vylije zbytek kávy do dřezu, opláchne hrnky, navléká si zelená městská sluchátka, popadne hrábě a odchází na vnitřní zahradu domu.

Žena velké postavy se odpoledne vrací. Vycházka na čerstvém vzduchu jí udělala dobře. Po příjezdu domů na ni doléhají výčitky svědomí kvůli nepovedené ranní konverzaci s Camille. Všimne si dvou omytých hrnků vedle dřezu. Zítra si s Camille znovu popovídá. Tentokrát bude trpělivější.

A Day in the Life

Mlčení

Jaroslav Valečka

Galerie 1
4. 5.–27. 5. 2017

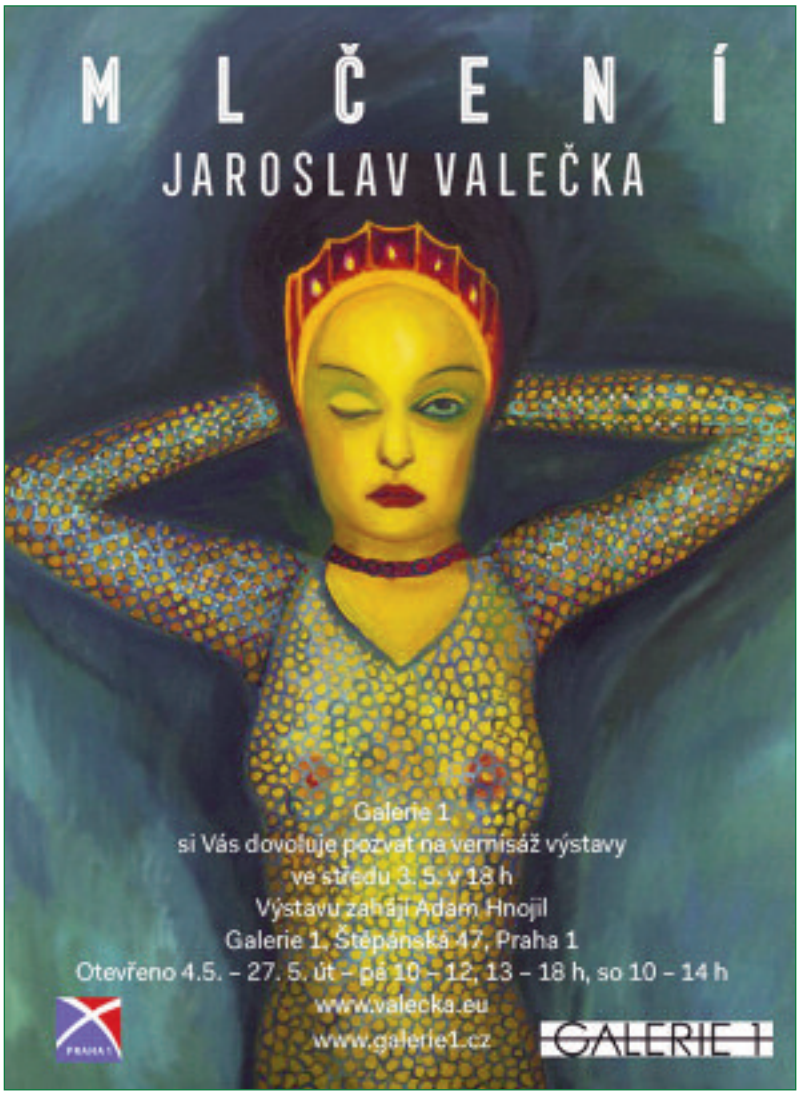
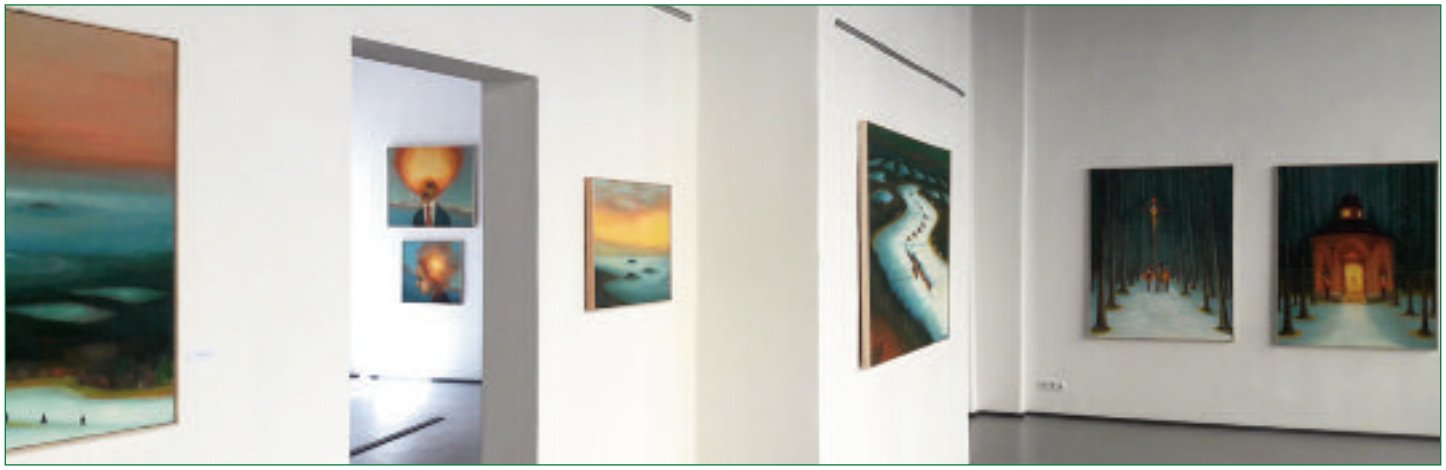
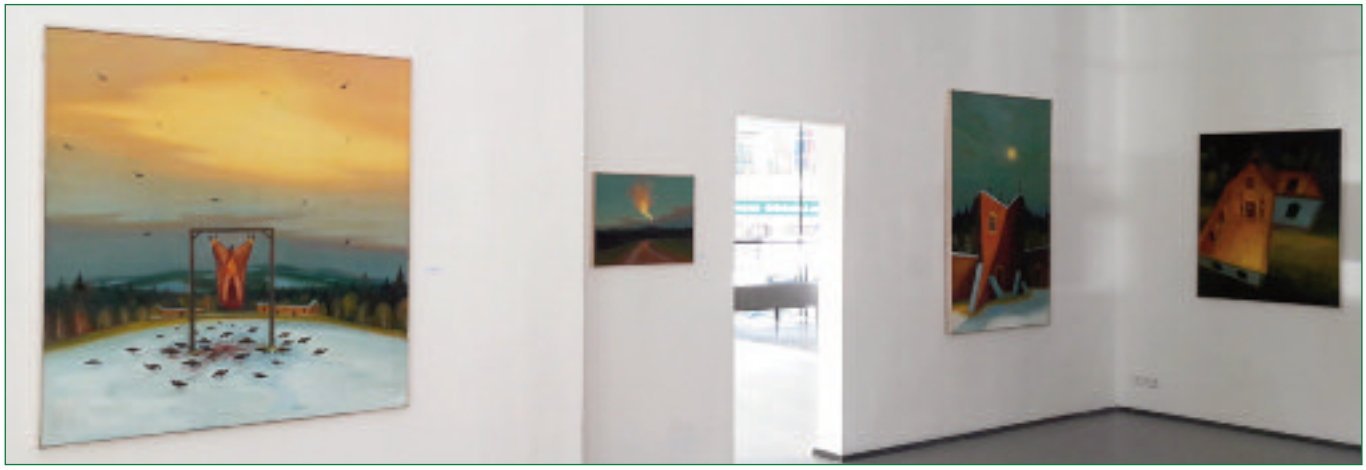

Foto Michal Šanda

A Day in the Life

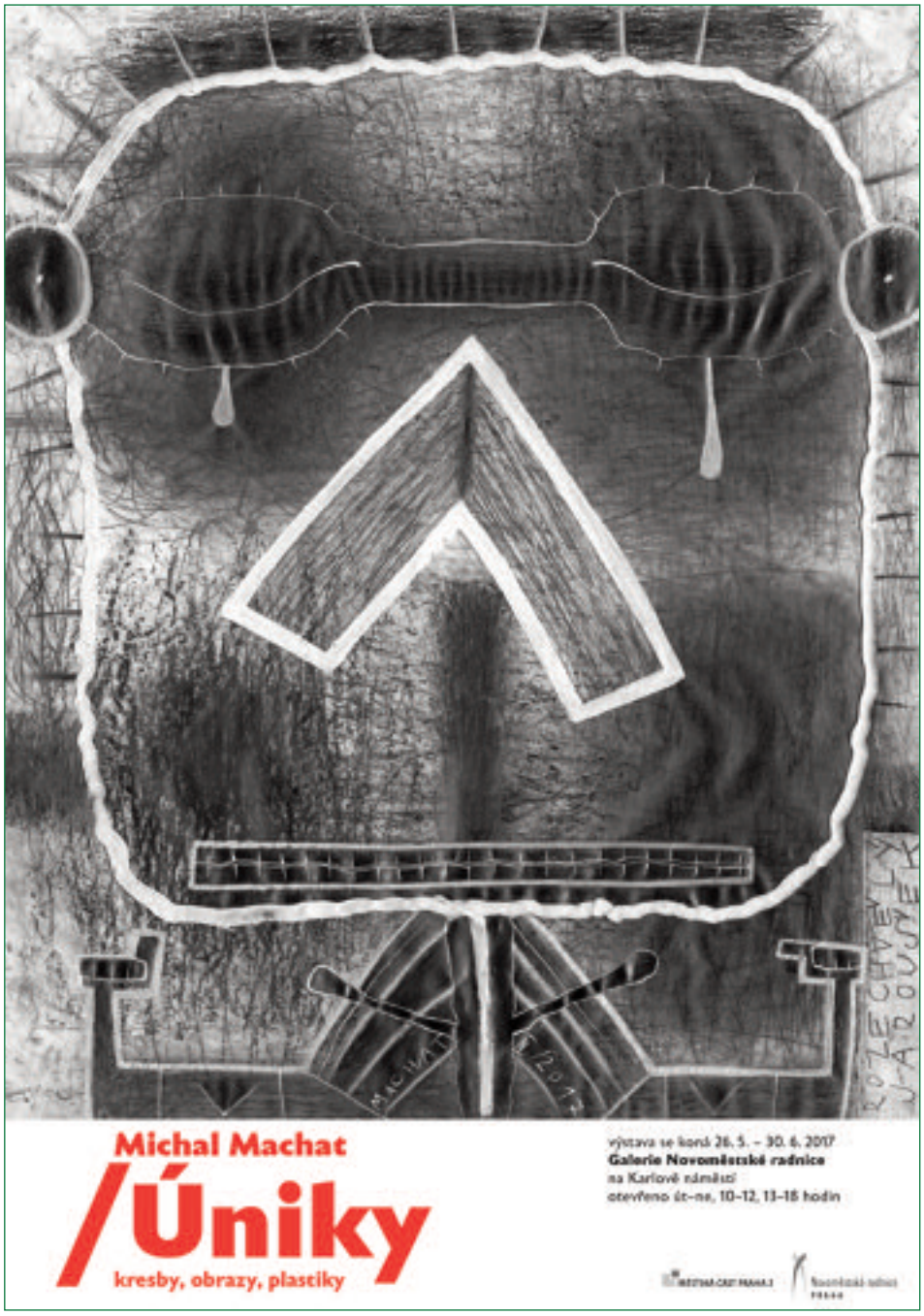
Úniky

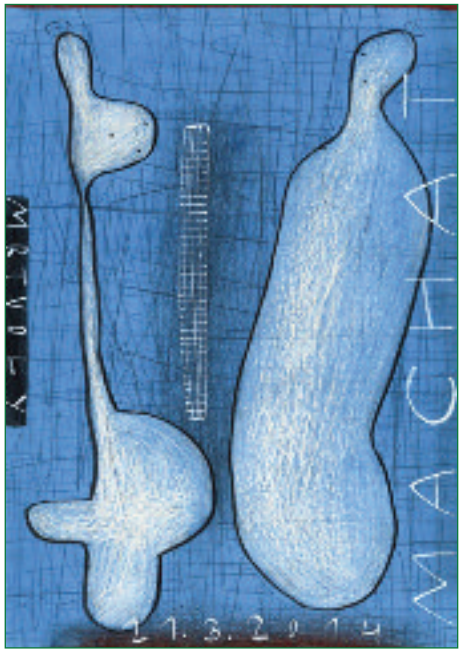
Michal Machat

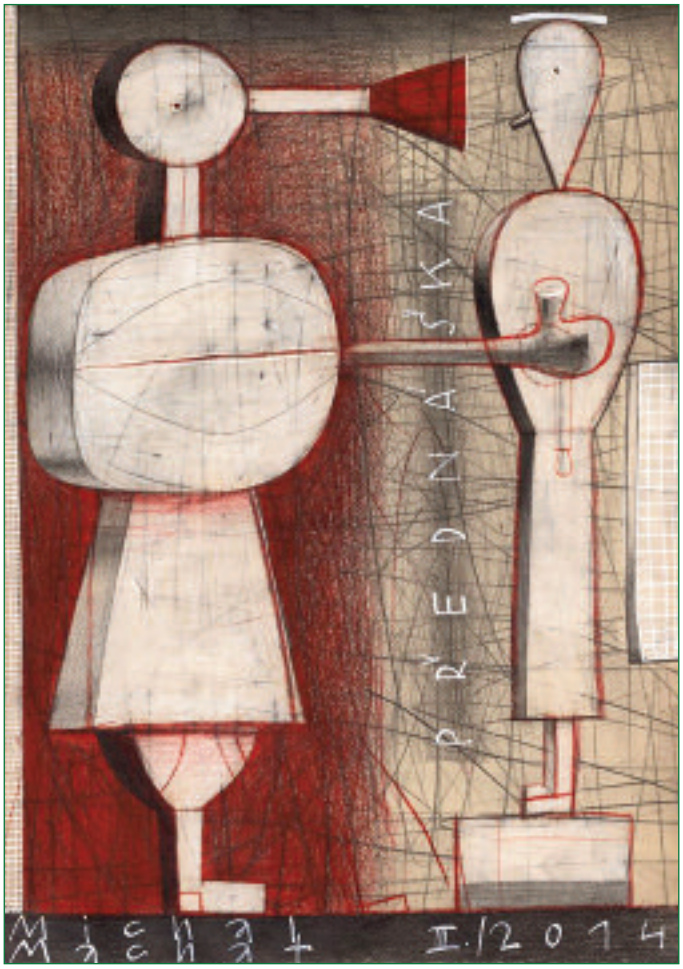
Galerie Novoměstská radnice

26. 5.–30. 6. 2017

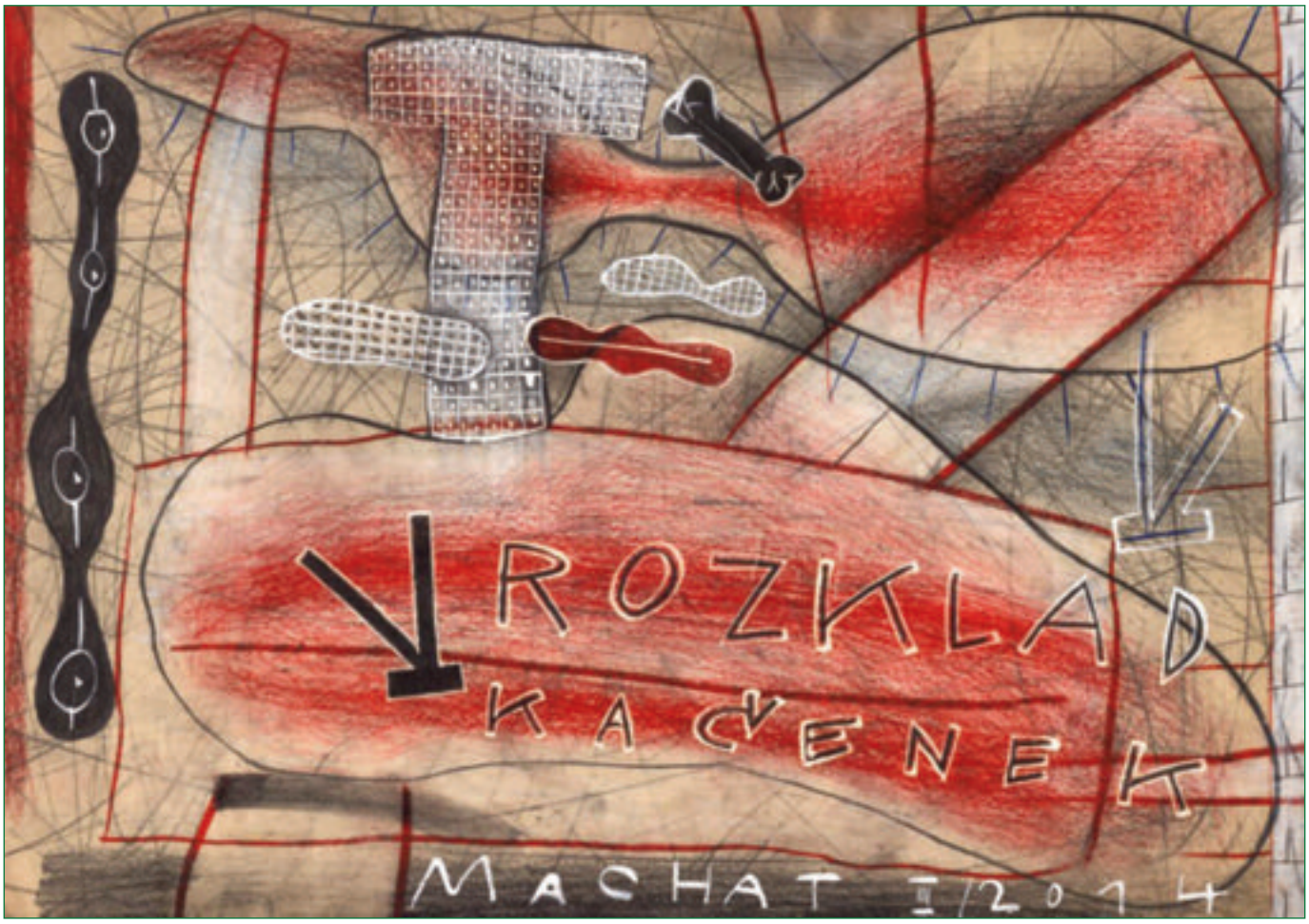
Foto Michal Šanda

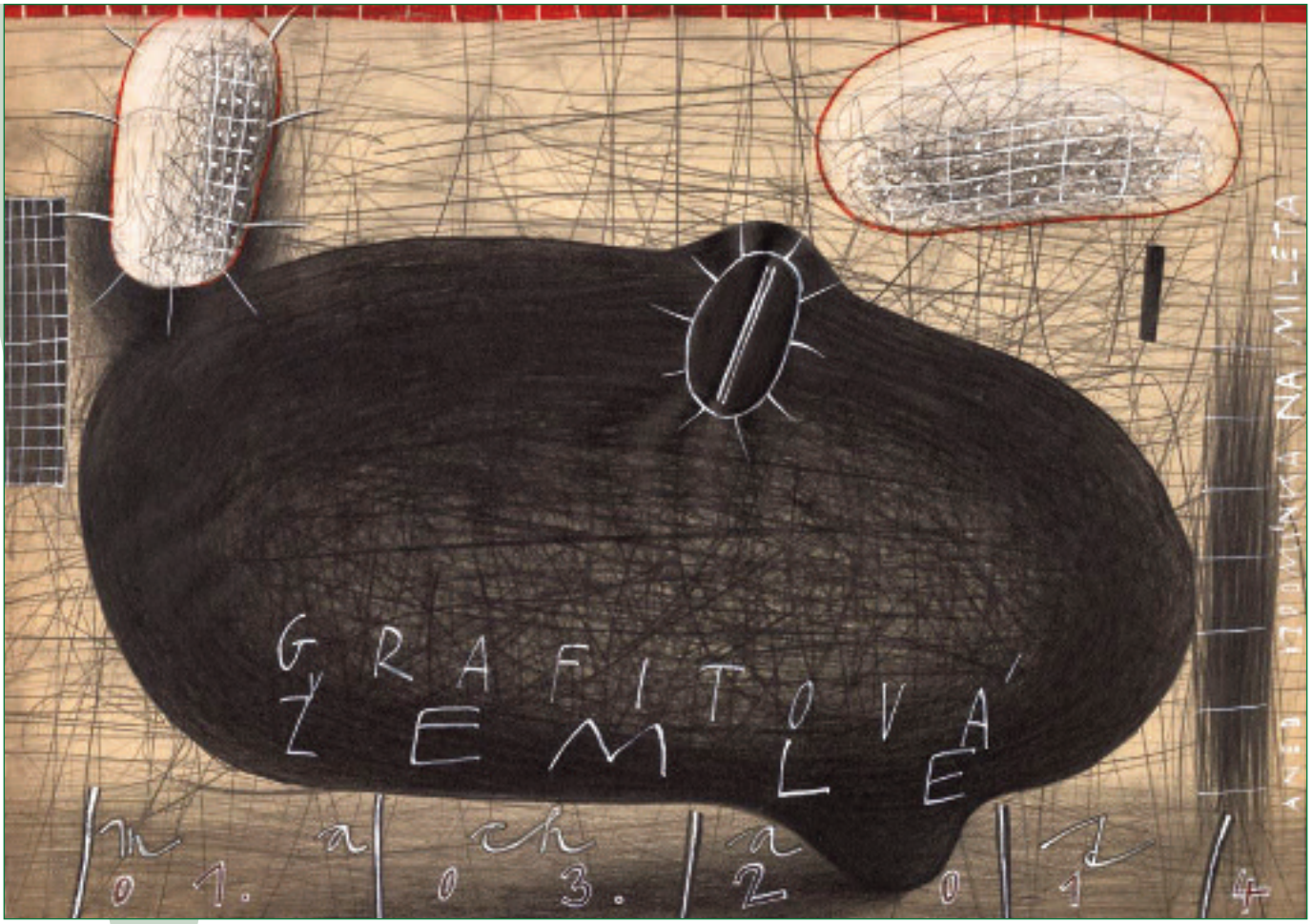

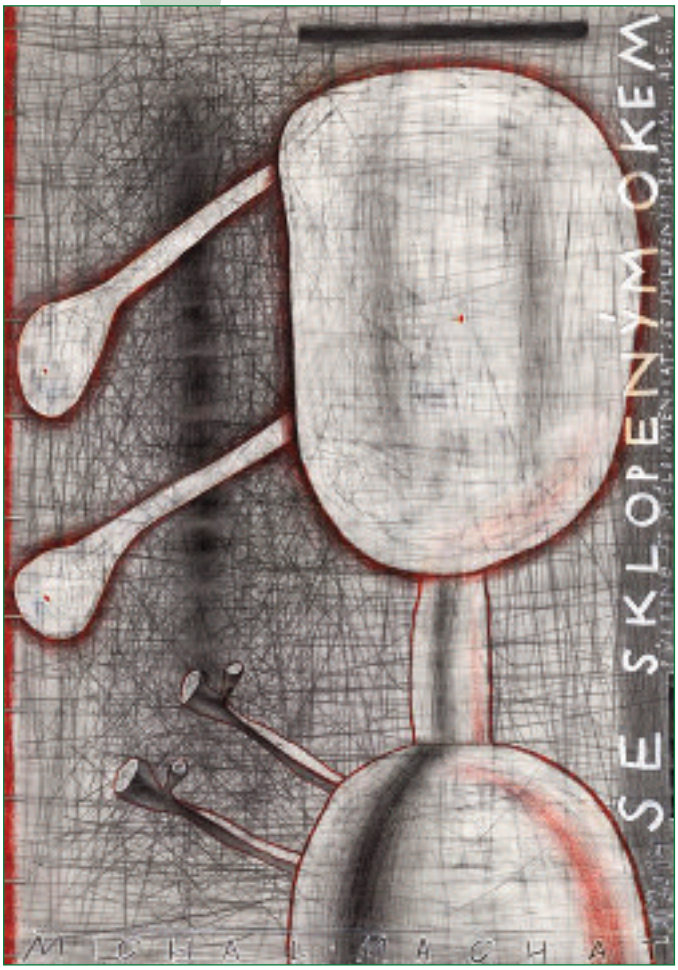

PŘEDNÁŠKA
MICHAL
II/2014

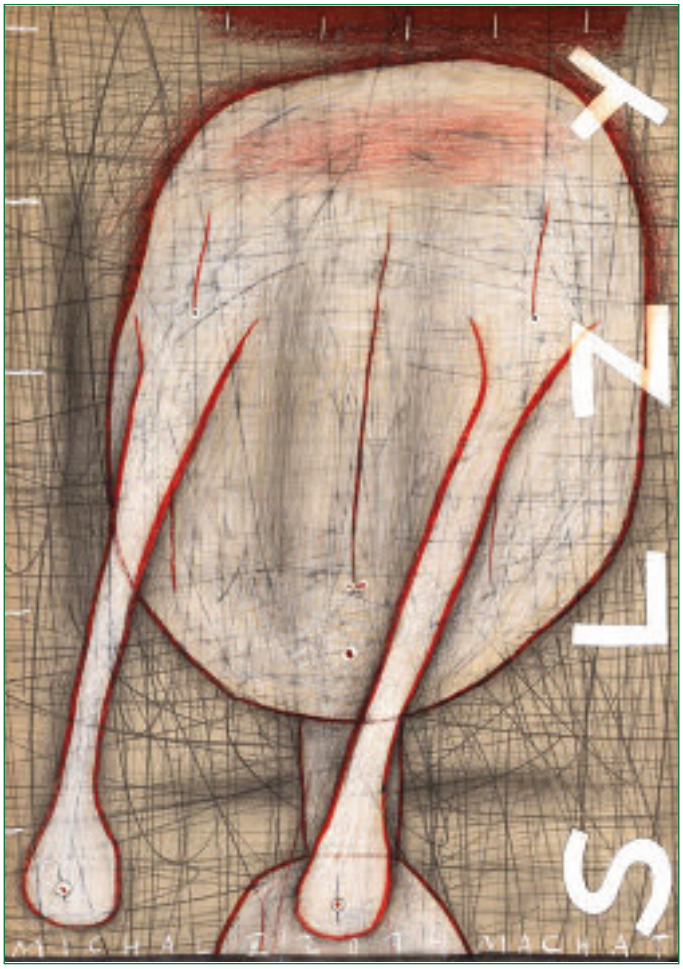

LILIANA
HADRNAZEMA TŘÍPÍCÍ
2.3.2014

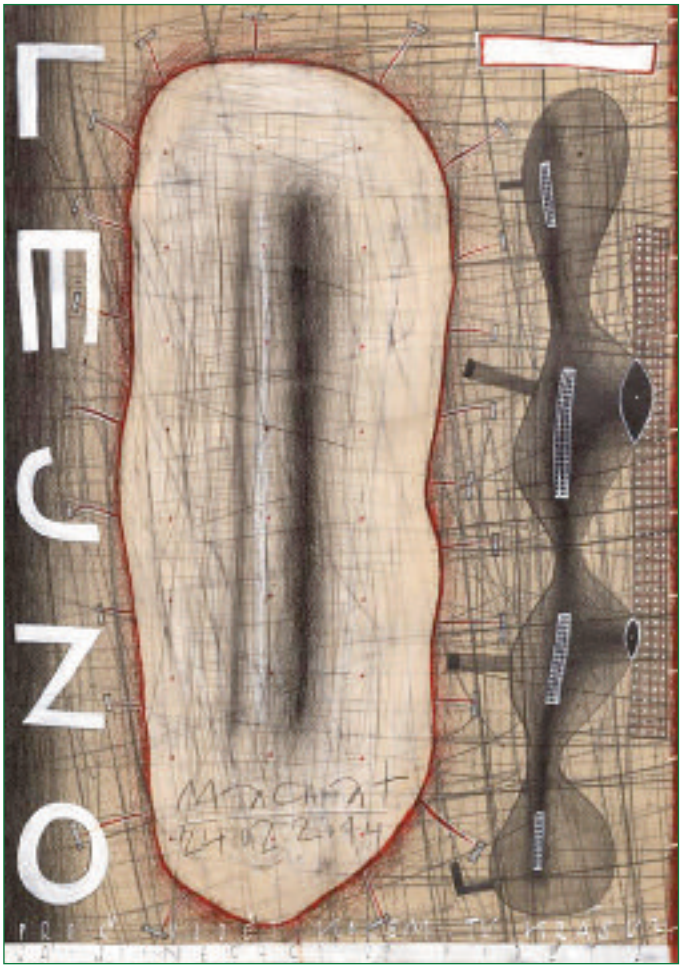

ROZKLAD
KAČENEK
MACHAT II/2014

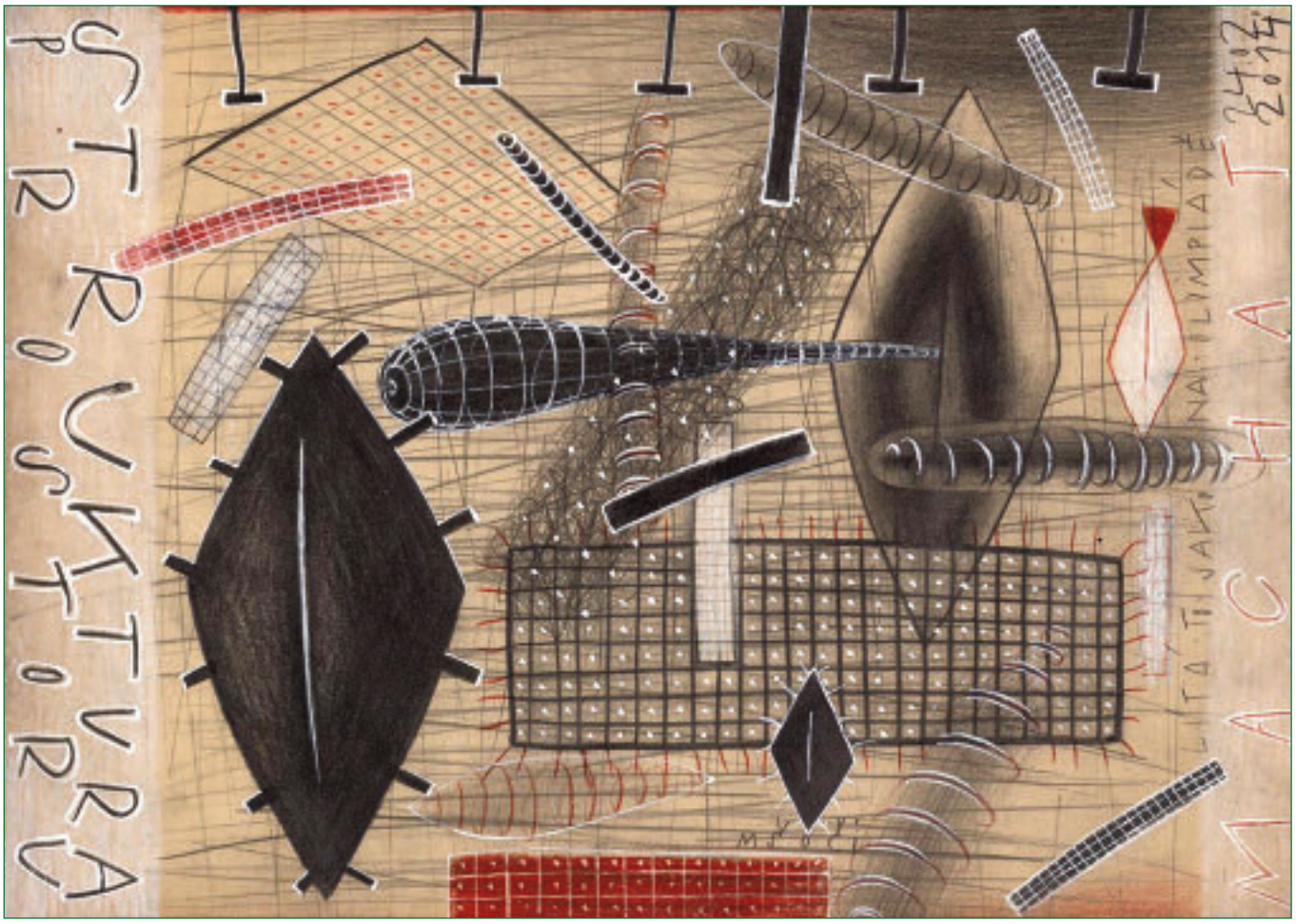

GRAFITOVÁ ZEMĚ
ANEB VZPOMÍNKA NA MILÉTA
01. 03. 2014

SE SKLOPENÝM OKEM

HURÁ! UŽ ZASE NADORY
VIVAT RAKOVINA
21.3.14

TELO

LEJNO

STROUNITOURA

A Day in the Life

Krajinou Bohumila Hrabala

Foto Michal Šanda

1

Pokud nevíte, kam vyrazit s rodinou na nedělní výlet na kolech, vydejte se do Polabí po stopách spisovatele Bohumila Hrabala. Z Wilsonova nádraží odjíždí v 9:07 rychlík stylově pojmenovaný Bohumil Hrabal (1). V Nymburku je za necelou hodinu. Hned za mostem je viditelně označená vila, kde Hrabal v mládí bydlel se svými rodiči a strýcem Pepinem (2). Na dohled se nachází pivovar (3) a v něm se vaří piva Bogan, Něžný barbar, Francinův ležák nebo Pepinova desítka. Odsud vede cesta po značené červené turistické stezce podél Labe (4) a mezi borovými lesy (5) do obce Hradištko, kde je na malém hřbitůvku (6) Bohumil Hrabal pohřbený (7). Krajina je líbezná, nicméně osobám citlivěji ustrojeným začne ze slova Hrabal po čase hrabat. Hrabalovo jméno se objevuje všude, i na stojanu na kola u hřbitovní zdi (8). Do Kerska vás dovede a Kerskem křížem krážem provede Hrabalova stezka (9), respektive naučná stezka Bohumila Hrabala, jak zní její oficiální název. Jednotlivá zastavení najdete na webu Kerska *www.hradistko-kersko.cz/volny-cas/naucna-stezka-bohumila-hrabala*. Festival Hrabalovo Kersko (10) letos nestihnete, tak snad napřesrok. V Hájence (11) si můžete vybrat, jestli si k obědu dáte kančí se šípkovou nebo se zelím. Součástí naučné stezky je i dům, kde Bohumil Hrabal napsal nejednu ze svých knih (1421). Opěšalí turisté mohou zmizet z tohoto Hrabalovského blouznění a odjet autobusem 443 z Hrabalovy zastávky (13), cyklisté se přes Semice a most v Litoli dostanou do Lysé nad Labem, odkud jede každou půlhodinu vlak nazpátek do Prahy. Nenáročný výlet rovinatou krajinou měří cca 25 kilometrů a zvládnou ho i fyzicky méně zdatní, tedy děti a intelektuálové.

Dobrá adresa nicméně pokračovala v jízdě podle řeky a přes Brandýs, Kostelec nad Labem, Brázdim a Ctěnice po 75 kilometrech dojela až na Palmovku (14 a 15).

Michal Šanda

A Day in the Life

2

3

4

5

7

6

8

1

HRABALŮV
STEZKA
9

19. Hrabalovo
SOBOTA
20.5.2017
Kersko
10

PIVNICE - HÁJENKA
11

12

HRABALOVA
13

U HAUSMANŮ
U HORKÝCH
AUTOMAT SVĚT
14

NA TOMTO MÍSTĚ
NA HRÁZI /VĚČNOSTI/ č.24
žil v 50-70 létech 20 stol
spisovatel BOH HRABAL
15

A Dav

Dukla Praha – Fastav Zlín

1 : 0

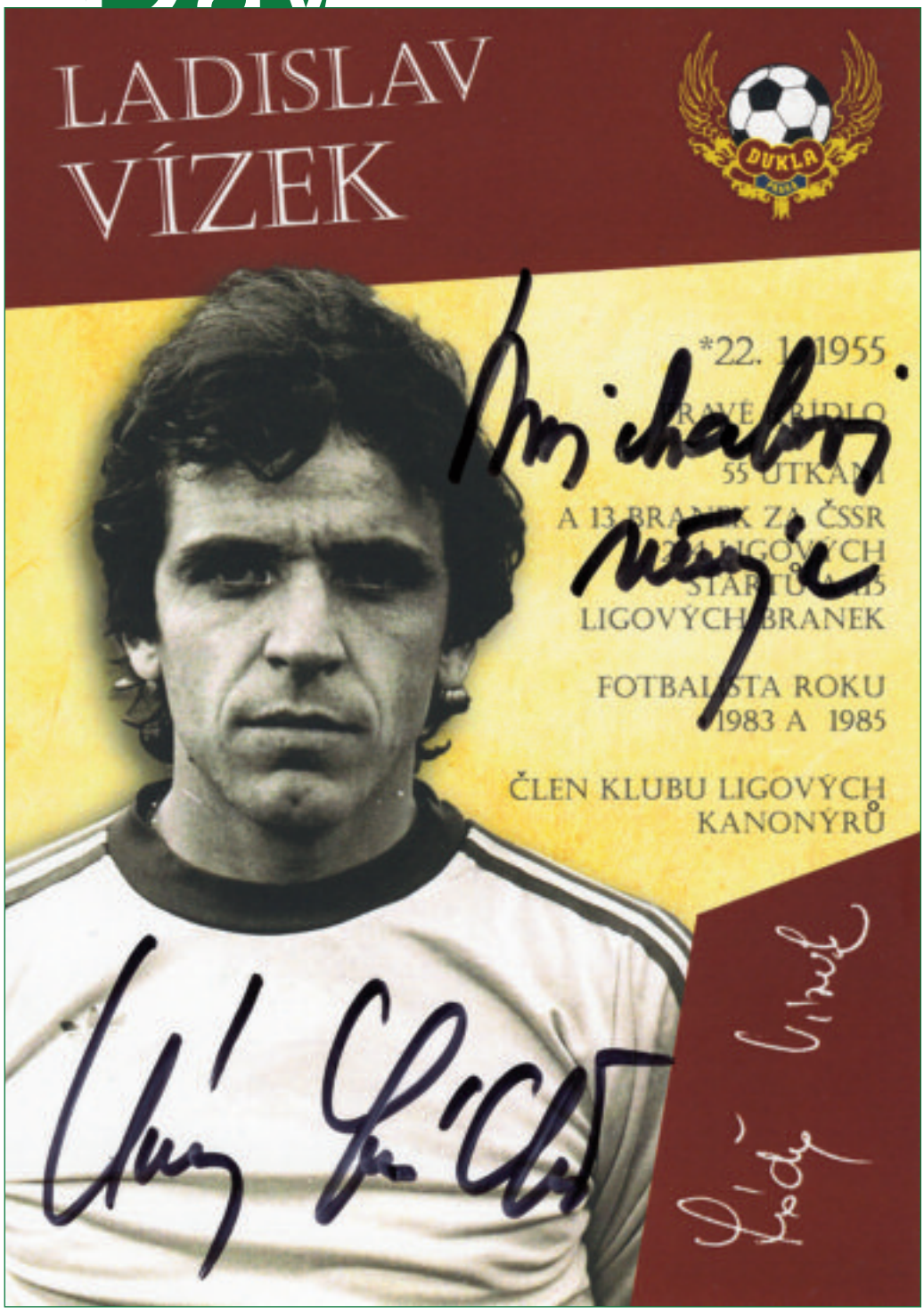

Foto Michal Šanda

Ladislav Vízek (uprostřed)

1:0
adidas
ondrášovka
FOOTBALL

ČEZ PRAGUE CITY

Carbounion
Pražská

Pražská teplárenská
DĚKUJEME ZA
TOP4FOOTBALL

A Day in the Life

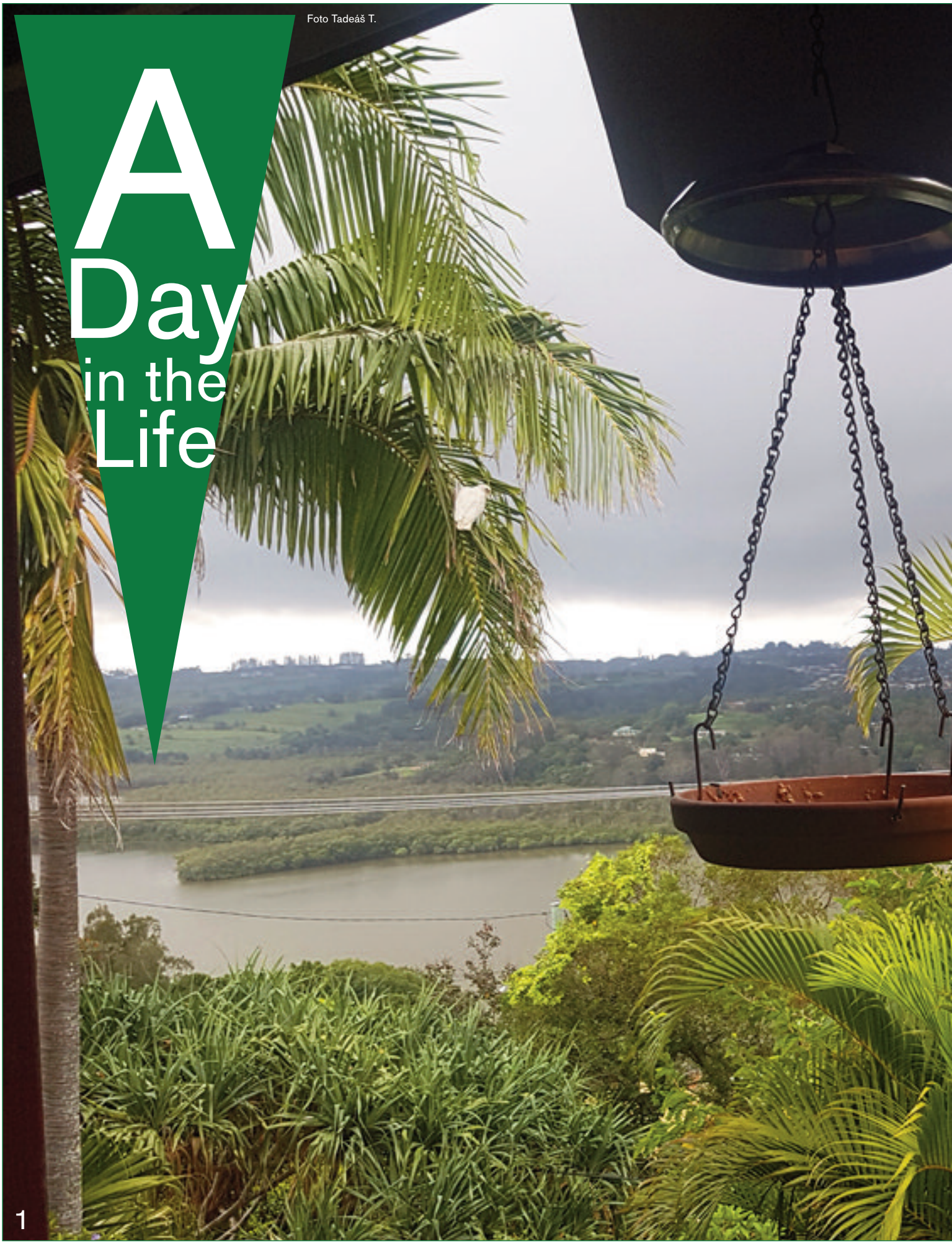

Foto Tadeáš T.

1

Tam a sem po Vombatíně aneb Jak dlouho vydržíte stát na hlavě (3)

Jakub Šofar

A Day in the Life

Nevím, proč se nám musí pořád spojovat Austrálie s klokany, pštrosy nebo koalami. Daleko důležitější je vombat obecný. Je to 0,7–1,2 metrů dlouhé zvíře se zavalitým tělem, hmotností od 14 do 25 kg. Přes den spí, lovit chodí v noci. Narazit do něj autem není žádná švanda. Je to takový Ragulin mezi zvířátky. Ale o tom někdy jindy…

Pořád se ještě pohybujeme pod Brisbane, v Gold Coast. Na mapě vypadá východní pobřeží Austrálie jako jednolitá pevnina, pravda však je, že je „zbrázděná“ velkým počtem zálivů, průlivů a jezer. Nad jedním jsem pár dní bydlel. Stráně na jezerem jsou osázeny domky, které většinou tvoří krabice obytné části, jež je z umělého materiálu, i když na první pohled dřevěná, termiti jsou pěkní prevíti. Pod domem bývají otevřené dílny a garáže a dopředu vše protaženo velkou verandou, na které se přes den žije (foto 1–4). Zažil jsem zrovna, když dvojplošník nalétával na jezero, jehož plochu je čas od času nutno chemicky ošetřit proti komárům. Jedno dopoledne jsme na kajacích objížděli mangrovníkové ostrovy, na nichž nocují hejna „ovocných“ netopýrů čili kaloňů, kteří v noci nalétávají na centra měst. Pěkná vřeštírna. A taky nasráno.

V téhle části Austrálie je někdy těžké zjistit, kde končí jedno město a kde začíná druhé. To u nás je v tomhle aspoň pořádek. Kolem velkých měst jsou suburbánní prstence, takže dodnes nevím, zda jsem se pohyboval v Coolangattě nebo v Tweed Heeds, každopádně přesně na hranici dvou australských států, Queenslandu a Nové Jižního Walesu, je Captain Cook Memorial and Lighthouse (foto 5–9). Mimo jiného jsou zde na bronzových destičkách kolem vyhlídky na moře uvedeny všechny větší lodě, které v tomto prostoru ztroskotaly nebo byly potopeny. A jednu ještěřici k tomu.

Celé pobřeží Gold Coast je obsypáno přístavy pro soukromé jachty, potápěčskými školami či půjčovnami. Taky tu půjčují vodní skútry (no, spíš motorky). Jízda na

2

3

4

5

6

nich je dobrodružná, zvlášť když část cesty vede po otevřeném moři a voda jak známo nepéruje. Ale poprvé v životě jsem viděl přistávat hydroplán (manželský pár si s pilotem zaletěl na oběd) na místo, kam žádný automobil nedojede. A bylo to jako z nějaké bondovky. Pro všechny, kteří by to chtěli taky absolvovat, namažte se prosím vás, namažte se dobře. Ale naše „třicítka" je málo (foto 10–11).

8

7

9

Poslední zastávkou v téhle turistické oblasti byla jedna malá zoologická zahrada mezi Gold Coast a Coolangattou. Je to trochu Disneyland, kašírované skály atd., nicméně klokanů a koal, kromě jiných savců, zde bylo požehnaně (foto 12–16). Zatímco těch prvních jsem další dny viděl volně desítky, některé bohužel rozmašírované podél silnic, koal, čili koal medvídkovitých „na svobodě“ asi moc není. Naopak, pokud někdo tyhle lenochy načapá, měl by zavolat na číslo, jež je na mnoha místech „v civilizaci“ inzerováno. Asi si je odvezou ve svěrací kazajce… Možná je expedují do Západní Austrálie, kde se vůbec nevyskytují. Možná je jim to jedno, hlavně že dostanou dost lupení z blahovičníku. Nic jiného nebaští.

10

11

12

15

13

14

16

Příští číslo | vychází 1. 7. 2017

Pokud 11. června zvítězím na okruhu Gillese Villeneuvea ve Velké ceně Kanady, bude Dobrá adresa první časopis, které poskytnu exkluzivní rozhovor.

Fernando Alonso, dvojnásobný mistr světa F 1

Na shledanou příště!
Ne za pomente!